

Медаль
Нельсона
Манделі
оручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітнянський тижневик

Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

Плюс

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 25-26 (125)

22 червня — 5 липня 2005 року

Ціна договірної

**УВАГА!
АКЦІЯ!**

Передплати газету
«Персонал Плюс» і вииграє:
телевізор, DVD програвач,
аудіомагнітофон (див. стор. 15)

Анонс
номера
СУСПІЛЬСТВО

6

Антирейтинг:
народна дошка ганьби

**УКРАЇНСЬКИЙ
КОНСЕРВАТОР**
№3

УКП — партія
XXI століття

7-10

КРИМІНАЛ

13

Злочинні
угруповання
та їхні лідери

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

15

Українська
книжка
в Болгарії

☒ Дата

У ніч з 27 на 28 червня 1996 року після безпрецедентного за напруженістю та тривалістю засідання Верховна Рада України 315 голосами ухвалила нову Конституцію України

ВІД «РУСЬКОЇ ПРАВДИ»

Ця ніч, яка згодом отримала назву «Конституційної», стала прикладом взаєморозуміння між різними політичними силами та гілками влади. Наразі процес ухвалення Основного Закону держави не був простим. Варто зазначити, що новітній конституційний процес в Україні розпочався з ухвалення «Декларації про державний суверенітет України», яка була проголошена Верховною Радою України 1990 року під завісу «перебудови» в СРСР. Уже згодом, 24 серпня 1991 року, було проголошено Незалежність України, а 1 грудня — всенародний референдум, який підтвердив проголошений Акт незалежності України. Упродовж 1991—1996 років комісіями, окремо створеними Верховною Радою та Президентом, було складено кілька проектів Конституції. Їх тривалий час обговорювали, доповнювали і доопрацьовували. Представники «лівих сил» постійно затягували процес, аби посилити свої позиції й ухвалити Конституцію, суголосну з їхньою ідеологією. Чи не тому Україна стала останньою з 15 колишніх радянських республік, яка ухвалила власну Конституцію. Варто згадати, що прискорив її ухвалення тодішній Президент України Леонід Кучма, який у своєму варіанті Основного Закону наполягав на досить великих президентських повноваженнях.

Змусила ж народних депутатів ухвалити Конституцію пропозиція Леоніда Даниловича винести її на всенародний референдум. Тодішній Голова ВР Олександр Мороз до краю загострив ситуацію: або парламентарі ухвалить Основний Закон до ранку, або назавтра ВР буде розпущена і

ДО КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

Президент підписав указ про винесення іншого варіанта Конституції на референдум. Фактично Мороз змусив ліву більшість голосувати за демократичну Конституцію. Певна річ, у такій ситуації було важко ухвалити цілісний документ. Уже в самій сесійній залі вносили різні правки, створювали ситуативні робочі групи, які відпрацьовували формулювання. Утім, як уже згодом згадували учасники тієї історичної події, в інший спосіб ухвалити і створити Основний Закон було неможливо.

Того ж таки 1996 року чинну Конституцію України загалом позитивно оцінила найавторитетніша в галузі конституційного законодавства Європейська комісія Ради Європи «Демократія через право», більше відома як Венеційська комісія.

Та вже за кілька років оптимістичні настрої щодо Ос-

новного Закону кардинально змінилися. Президент Кучма, який свого часу на всі лади хвалив і нагороджував учасників конституційного процесу, згодом сказав, що ухвалена Конституція — чи не найголовніше гальмо для подальшого поступу України шляхом реформ. Зі сміхом крізь сльози згадується кампанія під назвою «Референдум за народною ініціативою», яка мала докорінно перекроїти Основний Закон під всевладдя Л. Кучми. І хоча заitia не вдалася, однак, як кажуть, «осад залишився». Та й нині чимало говорять про конституційну реформу. Утім, для більшості українців такий термін нічого не означає. Зрозуміло, як і всяка річ, створена людьми, вона мала певні хиби (про що свідчать численні доповнення, які згодом ухвалювала та сама Верховна Рада). Насправді ж українська Конституція стала

результатом шестирічного конституційного процесу, до якого було залучено найкращих вітчизняних правознавців, а в обговоренні взяли участь десятки тисяч громадян. Ось, щоправда, не завжди конституційні права громадян України дотримують. Проте це вже питання більше до високопосадовців, ніж до Конституції, яка, безперечно, як і її попередники — «Руська правда» князя Ярослава Мудрого (IX—X ст.), «Пакти і Конституційні законів і вольностей Війська Запорізького» Пилипа Орлика (1710 р.), III Універсал Центральної Ради (1917 р.) і навіть ті Основні Закони, які ухвалювалися за СРСР, — увійде до історії. Адже задекларовані в тих документах принципи завжди будуть актуальними. Головне — щоб вони залишалися не лише на папері, а й втілювалися в життя.

✓ Приємна новина

ГАЗ НЕ ДОРОЖЧАТИМЕ

Ціни на поставки з Туркменістану в Україну труб і металу залишалися на рівні минулого року.

Про це заявив голова НАК «Нафтогаз України» Олексій Івченко в понеділок в Ашгабаді в ході переговорів із президентом Туркменістану Сапармуратом Ниязовим.

«Ми домовилися про те, що збережемо ціни минулого року, незважаючи на те, що ціни на труби й метал зросли», — процитували «Інтерфаксу» слова Івченка в прес-службі глави держави.

За даними керівника «Нафтогазу», цього року Україна поставити в Туркменію до 50 тис. тонн труб, що майже втричі переви-

ще поставки минулого року.

«Ще одне важливе питання, яке ми обговорили сьогодні із президентом, — це питання участі НАК «Нафтогаз України» у видобутку вуглеводних ресурсів на території Туркменії. Уже тиждень тут працює наша експертна група», — процитували в прес-службі слова Івченка.

Голова «Нафтогазу» зазначив, що «Ниязов дав розпорядження вийти впродовж місяця на конкретні родовища, аби ми вже могли починати геологорозвідку й підготувати відповідні документи», — зазначили в прес-службі.

Крім того, за даними прес-служби, майбутній візит президента Туркменії в Україну «став однією з головних тем зустрічі Ниязова та Івченка».

«Ми розраховуємо», — сказав О.Івченко, — що в середині вересня Сапармурат Атаєвич із туркменською делегацією прибуде до Києва, де буде проведено засідання міждержавної комісії на рівні двох президентів».

✓ Уряд

КІНАХ ОБІЦЯЄ НЕ РОБИТИ СПЕЦУМОВ ДЛЯ РОСІЇ І НЕ ВІДДАВАТИ УКРТЕЛЕКОМ

Уряд України не планує запроваджувати преференції для російських підприємств, що інвестують в українську економіку. Про це заявив журналістам перший віце-прем'єр Анатолій Кінах.

За його словами, зараз в Україні ведеться діалог про удосконалювання політики державного протектизму.

«Якщо держава треба вирішувати проблему структурних реформ, але так, щоб не бути з економікою сировинного типу, держава повинна створювати правила гри і стимулювати, спрямовані на розвиток пріоритетних галузей, зокрема судобудівництва, авіабудівництва», — зазна-

чив віце-прем'єр.

«Нам важливо провести ризик між економічно необґрунтованими пільгами, в основі яких лежать корупційні дії, і стимулом у системі оподаткування, інвестицій, кредиту. Однак все це не повинно шкодити рівноправній ринковій конкуренції», — сказав Кінах, відповідаючи на запитання, чи будуть російським інвестиціям надані преференції в Україні.

Кінах також заявив на зустрічі, що уряд України не планує продавати ВАТ «Укртелеком» 2005 року.

За його словами, Укртелеком повинен пройти дуже серйозний процес підвищення його приват-

заційної ліквідності». Кінах повідомив, що уряд «планує оформити ліцензію на право Укртелекому здійснювати послуги мобільного зв'язку». «При цьому почне свою діяльність Національна комісія з регулювання зв'язку, яка повинна забезпечити прозорість фінансових потоків Укртелекому, довіру до нього потенційного інвестора», — зазначив перший віце-прем'єр.

Тільки після цих процедур визначатимуть конкретну дату і план приватизації Укртелекому, — сказав Кінах, додавши, що «це вже буде за межами 2005 року».

✓ Теленпростір

«1+1» ПЕРЕХОДИТЬ В НОВІ РУКИ

Два співвласники каналу «1+1» передали свої акції іншій структурі, заявив заступник голови Національної ради з питань телебачення і радіомовлення Ігор Курус.

Про це Курус сказав у спеціальній заяві «Українській правді», посилавшись на джерела, близькі до каналу «1+1».

«На 99% можна стверджувати, що два співвласники каналу «1+1» передали свої акції іншій структурі», — сказав Курус і додав, що наразі паралельно з процесом продажу каналу одним із власників каналу Олександром Роднянським може відбуватися процес перерозподілу акцій в ТОВ «Студія 1+1».

За його словами, це «лягає у логіку бажань влади, яка завжди прагнула, щоб врешті реальні власники медіа стали відомими, а не були захованими за офшорними структурами».

«Ми знаємо, що одним із власників групи компаній «Студія 1+1» є іноземна компанія SME (Central Europa Media Enterprises). Очевидно, можна здогадуватися, що компанія захоче легалізувати свій вплив на мовни-

ка», — зазначив він. Досі SME залишається опосередкованим власником мовника, водночас маючи контрольний пакет у групі компаній «Студія 1+1», — додав Курус.

На запитання про те, чи іноземна компанія може стати власником українського каналу, він відповів, що «компанія є іноземним інвестором, через те вона не може поки що увійти в ТОВ «Студія 1+1» як легалізований власник». Згідно із законодавством, іноземна компанія може стати резидентом, якщо в статуті зареєстрованого в Україні підприємства є хоча б один відсоток акцій української юридичної чи фізичної особи. «Ця компанія може створити дочірнє підприємство в Україні і таким чином легалізувати своє право власності на канал», — вважає Ігор Курус.

Група компаній «Студія 1+1» складається з «Іннова-фільм», власником якого є SME та Фуксман, «Інтермедіа» (власником є «Іннова-фільм») та ТОВ «Студія 1+1» та ТОВ «Студія 1+1», власником якого є «Інтермедіа» та Роднянський.

✓ Ова!

ПОРОШЕНКО — «ВЕСІЛЬНИЙ ГЕНЕРАЛ»?

На думку директора Інституту національних стратегій, політолога Костя Бондаренка, нинішня Рада національної безпеки і оборони України під керівництвом Петра Порошенка — не що інше, як протипага Кабінету Міністрів.

За словами Бондаренка, Президенту Ющенку вдалося створити таку протипагу. І якщо не на рівні двох структур, то принаймні на рівні двох особистостей — Порошенка і Тимошенка. Він також зазначив, що за час функціонування РНБО жодного реального рішення так і не було прийнято.

«Жодні з гучних справ, таких як справа Мельниченка, справа Березовського, справи щодо приватизації окремих підприємств, тобто справ, які піднімають національну безпеку, РНБО не дала оцінки, не вжила заходів, щоб усе це обрубати під корінь», — зазначив Бондаренко. Він вважає, що Рада національної безпеки — беззмінний і бездіяльний орган у всій структурі нинішньої влади.

✓ На часі

«КОНКРЕТНІ» ФАЛЬСИФІКУВАЛИ НЕ ЛИШЕ ВИБОРИ...

Можливо, незабаром Міністерство економіки та Держкомітет статистики ухвалить рішення про зміну торішніх макроекономічних показників. Про це повідомив міністр економіки Сергій Терехін.

Якщо масштаби фальсифікації справді сягли 30 мільярдів гривень, це означає, що торік український ВВП зріс на 4, а не на 12 офіційних відсотків.

Українські незалежні експерти ще торік висловлювали сумніви щодо коректності цифр зростання ВВП, які, згідно з офіційною статистикою, сягали більш як 12%. Проте оприлюднені дніями офіційні дані перевищують усі попередні неофіційні припущення.

Перші відомості про те, що цифри торішнього зростання українського ВВП сфальсифікували, пролунали від керівника Служби безпеки України Олександра Турчинова.

За його словами, у ході розслідування випадків фактивного відшкодування ПДВ експортерам правоохоронці дійшли висновку, що загальна сума таких фактивних відшкодувань становить 5 мільярдів гривень. Це означає, що і валовий внутрішній продукт, велику частку якого становить експорт, також було штучно збільшено — приблизно на 30 мільярдів гривень.

«Кілька днів тому ми для перевірки подали до статистичної служби, залучивши до неї міжнародні організації, зокрема й Міжнародний валютний фонд, дані, які свідчать, що торік до компенсації ПДВ було представлено 5 мільярдів фактивних рахунків. Тобто ці 5 мільярдів вкрали з бюджету. Це означає, що «пріпис» внутрішнього валового продукту становив 30 мільярдів доларів», — за- уважив Президент Віктор

Ющенко, виступаючи перед іноземними інвесторами на бізнес-форумі під егідою Всесвітнього економічного форуму.

Експерт Центру соціальних та економічних досліджень CASE Володимир Дубровський вважає, що в цій ситуації не можна ігнорувати й бажання нової влади зменшити торішні показники, аби показники поточного року не здавалися такими низькими: «Звичайно, є політична зацікавленість продемонструвати високі темпи економічного зростання. З огляду на це є зацікавленість зменшити базу порівняння попереднього року, скорегувати цифри. Однак побачимо, якою мірою цього вдасться домогтися і наскільки це буде реальні цифри. Аби тільки не довелося наступного року корегувати цифри поточного року».

✓ Феміда

СУД НЕ ВІДПУСТИВ ОБВИНУВАЧУВАНИХ В УБИВСТВІ ГОНГАДЗЕ

Апеляційний суд Києва до 14 вересня 2005 року продовжив термін утримання під вартою обвинувачуваним у вбивстві журналіста Георгія Гонгадзе Миколи Протасову й Валерію Костенку. Таку постанову виніс суддя Апеляційного суду Станіслав Кравченко.

На засіданні прокурор Ілля Довгань заявив, що досудове слідство у кримінальній справі зв'язку з убивством Гонгадзе продовжено до 14 вересня, відповідно до подання Генпрокуратури, яка наполягала на продовженні терміну утримання під вартою обвинувачуваним, позаяк немає підстав для зміни запобіжного заходу на м'якший.

Свою чергою адвокат Костенка Юрій Григоренко наполягав на заміні запобіжного заходу, оскільки його підзахисний, за словами адвоката, не заважав розслідуванню, має постійне місце проживання, а також раніше не був суджений.

Адвокат Протасова Леонід Уланов наполягав на заміні запобіжного заходу своєму підзахисному в зв'язку з його станом здоров'я.

Водночас прокурор зазначив, що Протасову у слідчому ізоляторі, де він зараз перебуває, медичну допомогу надають повною мірою. Раніше Генпрокурор Святослав Писkun заявляв журналістам, що кримінальну справу за фактом

вбивства Гонгадзе передасть до суду до кінця липня. Наразі ГПУ продовжила термін розслідування цієї справи до 14 вересня.

Коментуючи розбіжність у датах закінчення розслідування кримінальної справи про вбивство Гонгадзе із заявою Писkun на про передачу справи в суд у липні 2005 року, керівник прес-служби Генпрокуратури Олексій Бель зазначив: «Термін закінчення слідства не обов'язково має збігатися з датою передачі справи до суду».

Він пояснив, що термін слідства встановлюється «із запасом», і справу можуть передати до суду раніше, ніж завершиться слідство.

✓ Викриття

СБУ ДІСТАЛАСЯ ДО «СЕРІОЗНИХ ПОСАДОВЦІВ», які вкрали на газі \$1 млрд

Служба безпеки України порушила кілька кримінальних справ, пов'язаних з діяльністю компанії «Нафтогаз України», та посередників у доставці туркменського газу в Україну. Про це заявив голова СБУ Олександр Турчинов.

«Гадаю, розслідування приведе до дуже серйозних посадовців, які стояли за цими схемами. Діяльність у таких масштабах не могла здійснюватися без санкцій на найвищому

державному — і України, і Російської Федерації, рівні», — зазначив Турчинов. — На жаль, ми маємо схему, відповідно до якої спочатку ЮралсТрансГаз, а потім Росукренерго зайняли місце посередників між Туркменістаном і Україною, що дало їм можливість заробляти колосальні гроші».

Наразі голова СБУ заявив: «Навність цієї посередницької структури виглядає дивно, адже існує

досить сильна державна компанія НАК «Нафтогаз України». Проте НАКУ було відведено пасивну роль, яка передбачає просто своєчасні розрахунки з посередником за поставлений газ».

Відповідаючи на запитання, чи справді йдеться про бюджетні витрати в розмірі 1 млрд 200 млн дол., голова СБУ Турчинов відповів: «Так, ця сума перевищує мільярд».

✓ Близирство

У ДОНЕЦЬКУ ОСКВЕРНИЛИ ПАМ'ЯТНИК ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКУ

Це трапилося в ніч з 19 на 20 червня. Невідомо білою фарбою на постаменті пам'ятника Кобзарю, що неподалік об'їжджач-

міністрації, написали: «Я за російський язык». Окрім цього, на парпеті підземного переходу біля бібліотеки ім. Крупської з'явився

ще один надпис: «За Україну без Ющенка». Місцеві правоохоронці припускають, що це зробив хуліган-одинак.

✓ Офіційно

ПОРУШЕННЯ В РОБОТІ ПРИХОВАЛИ ЗА СКАНДАЛОМ

Голові Харківської обласної державної адміністрації АВАКОВУ А.Б.

Копія: Заступників голови Харківської обласної державної адміністрації ТРЕТЕЦЬКОМУ В.П.

Вельмишановний Арсене Борисовичу!

Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП) висловлює Вам свою повагу й у зв'язку з надуманим конфліктом навколо відокремленого структурного підрозділу Академії — Харківського інституту МАУП, який функціонує на правах філії і не є юридичною особою, повідомляємо таке.

Один із складників економічного успіху будь-якої організації — ефективна кадрова політика, що здійснюється на основі професіоналізму, порядності, патріотизму. Керівництво Академії постійно слідкує за оновленням кадрів — і в самій Академії, і в регіональних підрозділах, систематично перевіряє діяльність підрозділів. У більшості регіональних підрозділів за 15 років існування Академії відбулися кадрові зміни. На жаль, стосовно керівників чотирьох філій (за ініціативою Академії) було порушено кримінальні справи — за зловживання службовим становищем та інші правопорушення.

Негативні тенденції неефективної кадрової політики, порушення чинного законодавства, наказів і рішень Академії проявлялися і 2004-го, і 2005 року в низці філій, зокрема в Харківському інституті Академії. Харківський інститут на останньому — 57 — місці серед регіональних підрозділів за співвідношенням загальної кількості студентів регіону до кількості студентів, які навчаються в регіональному підрозділі. За десять років функціонування директор Інституту не підшукав належного приміщення, для придбання якого Академія виділяла необхідні кошти, як виявилось під час перевірки. Директорів Інституту С.О.Гриблат

лату було дуже вигідно суборендувати навчальні площі у створеного ним же фонду «Наука і життя». Ненадлежащим чином здійснювалася робота із забезпечення Інституту науково-педагогічними кадрами. Не сформовано нормативну матеріальну базу. Були й інші порушення. Усе це змусило керівництво Академії прийняти рішення про переведення С.О.Гриблата на посаду першого заступника директора Інституту. Він чотирма днями прийняв і пообіцяв протягом двох тижнів написати заяву.

Замість написання заяви, як виявилось пізніше, Гриблат почав провадити відповідну роботу серед професорсько-викладацького, адміністративного складу, а також серед студентів, аби залишитися на посаді директора Інституту. А 28 квітня 2005 року, коли Гриблат мав покласти підпис на посадову дирекцію, він не написавши заяви на переведення, ліг у лікарню. Треба зазначити, що Гриблат, за оцінками фахівців самого Інституту, — людина доволі авторитарна, емоційна, не завжди врівноважена. Для недопущення некерівництва Інституту керівництво Академії на період хвороби С.О.Гриблата призначило виконувачем обов'язків директора Інституту одного із науковців Харкова, якого певна частина студентів і адміністративно-викладацького складу, не виключено, що під дією впливу С.О.Гриблата, не сприйняла і влаштувала спротив його призначенню. Хоча дії «активних супротивників» і були грубим порушенням встановленого порядку й містили в собі ознаки серйозніших правопорушень, керівництво Академії не наповняло на своєму рішенні і наказом президента Академії виконувачем обов'язків директора Інституту на період тимчасової непрацездатності С.О.Гриблата було призначено першого заступника генерального директора Всеукраїнського університету МАУП С.Ф.Ярошенка. Група

фахівців Академії розпочала перевірку Інституту та інвентаризацію майна.

В результаті перевірки було встановлено грубі порушення фінансової дисципліни, наказів і рішень Академії, чинного законодавства, про що складено довідки і акти. Не було виконано жодного із заважених і хиб, виявлених попередньою перевіркою, проведеною 2003 року. С.О.Гриблат оточив себе близькими родичами і особисто віддає йому людським. Його сестра, бібліотекар, отримувала місячну зарплату в розмірі 1400 гривень, в той час як зарплата заступників директора становила 1200 гривень на місяць. Близьким родичам, які були оформлені як суб'єкти підприємницької діяльності, перераховувалися десятки тисяч гривень без достатнього обґрунтування. Ціни купівлі-продажу завищувалися у 1,5—2 рази порівняно із цінами в торгівлі. Так, комп'ютер вартістю 3—3,5 тисяч гривень придбався за 6,5—7 тисяч гривень тощо. Банківські і фінансові документи С.О.Гриблат оформляв тільки за власним підписом без підпису головного бухгалтера.

Оплату суборенди, яку сплачував Інститут фонду «Наука і життя», завищено у 25 разів порівняно з оплатою, яку провадив фонд за оренду комунального майна. Не сформували належним чином матеріальну базу і матеріальне забезпечення працівників. С.О.Гриблат за порушення чинного порядку витрачав великі кошти на спонсорські цілі та власний імідж. Під час роботи комісії С.О.Гриблат проводив (тяжко хворий!) наради з близькими йому людьми за межами лікувального закладу, про що ми повідомили головного лікаря лікарні № 27. Крім того, він викрав усі трудові книжки працівників Інституту, про що ми повідомили правоохоронні органи. 2 червня 2005 року через підставну особу книжки він повернув. Виявлено також

інші порушення практично у всіх сферах діяльності. Не виключено, що матеріали перевірки дадуть підстави звернутися в правоохоронні органи для притягнення Гриблата до відповідальності. Організований ним скандал в Інституті не можна розцінити інакше як бажання приховати порушення в роботі.

З колективом Інституту і студентами проведено ґрунтовні бесіди про дії керівництва Академії. Іх було сприйнято з розумінням. Як виявилось, ні студенти, ні професорсько-викладацький і адміністративний склад не були належним чином проінформовані ні про діяльність Академії, ні про роботу керівництва Інституту.

Деякі працівники виявили «активність», бо були близькими до Гриблата і не сприймали позиції Академії за політичних та ідеологічних питань. Членам колективу роз'яснили, що нікого не звільнять з Інституту, якщо він працює чесно і професійно. Необ'єктивне висвітлення деяких фактів масовою інформацією ситуації навколо Інституту можна віднести на рахунок їхньої надмірної емоційності і совісті (вже не говоримо про інтернет-сайти горезвісного Вадима Рабиновича, в якого МАУП виграла всі судові справи). У всьому разі, 19 травня ми прозоро й об'єктивно висвітили ситуацію в Інституті на зустрічі з представниками харківських ЗМІ.

У зв'язку з не об'єктивною інформацією деяких Харківських ЗМІ про так звані конфлікти у Харківському інституті МАУП Академія направила листи в Харківську обласну прокуратуру, Державний комітет з телебачення і радіомовлення України, власникам телеканалів про спростування неправдивої інформації, позбавлення ліцензії і порушення проти винних кримінальної справи за ст. 161 КК України за розпалювання міжнаціональної ворожнечі.

Нині в Інституті йде нормальний виробничий і навчально-виховний процес.

Питання стосовно Гриблата вирішиться після його одужання з урахуванням результатів перевірки. На посаду директора буде запропоновано відповідальну і чесну людину, харків'янина, працівника Інституту. Сам Інститут, мившись у глибокому перекоханні, конче потрібний Харківському регіону, оскільки є дуже багатим охочим беззастовничо вчитися за новітніми оригінальними методами МАУП.

Політичні, національні й ідеологічні уподобання Гриблата і його прихильників не мають жодного стосунку до кадрової політики Академії — одного зі складників успіху Академії, яка за 15 років свого існування стала найбільш швидкою за всю історію України вищим навчальним закладом, де навчається 50 тисяч студентів із 28 країн світу.

Що ж стосується Української Консервативної партії, то її, як і інші 125 політичних партій, зареєстровано в установленому чинним українським законодавством порядку й вона не має жодного стосунку до виробничого і навчально-виховного процесу Інституту. У Секретаріаті УКП повідомили про відсутність заяви Гриблата про вступ до неї чи про вихід з її рядів. Відсутні також будь-які дані про примусове залучення працівників чи студентів Харківського інституту в члени партії.

Ще раз висловлюємо свою повагу і запевняємо у бажанні працювати плідно на користь кожного студента, на користь Академії, Харківського регіону, держави.

Запрошуємо Вас або визначених Вами осіб у зручний час відвідати Академію й Інститут.

Ректор МАУП, доктор політичних наук, заслужений працівник освіти України М.Ф. ГОЛОВАТИЙ

Керуючий справами — секретар Президії Академії В.Г. КОРОТКІН

ЧОМУ ПОКРИВАЮТЬ ЗЛОЧИНЦЯ?

Президентів України В.ЮЩЕНКУ

Прем'єр-міністрів України Ю.ТИМОШЕНКО

Шановний пане Президенте! Шановна пані Прем'єр-міністр! 16.02.05 та 28.03.05 керівники кількох громадських організацій направили вам звернення щодо злочинної діяльності Вадима Зіньковича Рабиновича, де з посланням на вітчизняні та закордонні ЗМІ він (зокрема ізраїльський в'язень Вульф) звинувачувався у скоєнні таких злочинів:

— замовні вбивства;
— протизаконний продаж зброї;
— торгівля наркотиками;
— свідоме розбещення суспільної моралі;

— постійне розпалювання міжнаціональної ворожнечі шляхом підступних провокацій;

— постійне паплюження міжнародного іміджу України;
— порушення законодавства України про громадянство (Рабинович має два громадянства — і України, і Ізраїлю, про що він і сам зізнався у своїх інтерв'ю) тощо.

Секретаріат Президента України повідомив нас, що наші звернення надіслали до МВС України та СБУ, аби там перевірили викладені факти й повідомили нас про результати. До нас за додатковими матеріалами двічі зверталися співробітники Головного управління з боротьби з організованою злочинністю і їм було надано необхідну допомогу.

16.06.05 ми отримали лист в.о. начальника ГУБОЗ МВС України С.Корнича, який датовано ще 12.05.05 (навіть тут, коли доручив сам Секретаріат Президента України, не обійшлись без нахабного шахрайства!). Наразі Корнич повідомив, що «за результатами проведеної перевірки ознак порушення чинного законодавства з боку Рабиновича В.З. не встановлено» — і це за сили-силенної доказів злочинців!

Чесно кажучи, ми очікували саме такої фарисейської відповіді, оскільки не раз повідомляли, що заступник міністра внутрішніх справ Г. Москаль, якому і підпорядковано ГУБОЗ, давно і тісно пов'язаний із кримінальним злочинцем Рабиновичем, а останній — єврейський бос міжнародного транспорту Є.Черво-

ненка, також тісно пов'язаний з організованою злочинністю. Москаль, як повідомляло українське ЗМІ, — протеже О.Зіньченка, нинішнього керівника Секретаріату Президента України. Звісно, Москаль, якого також прилюдно і не раз звинувачували в багатьох тяжких злочинах, підбрав таких як сам підлеглийх — на штаті С.Корнича, репутація якого в правоохоронних органах дуже сумнівна.

Усе це кажує на наявність в апараті центральної державної влади ознак організованої злочинності, представленої затятими кучмістами та прислужниками поваленого народом злочинного режиму: О.Зіньченком, Г.Москалем, Є.Червоненком, С.Корничем, В.Рабиновичем та іншими. Тому вимагаємо від вас як керівників держави та уряду, що присяглися служити українському народові, провести незалежне розслідування силами відповідних підрозділів діяльності Зіньченка, Москаля, Червоненка, Корнича, Рабиновича, які, вочевидь, становлять організовану групу прикриття Рабиновича.

Просимо дати вичерпну відповідь у встановлений законом час.

Президент Громадської організації «Антинаклепницька ліга», Київ Ю. БОНДАР

Генеральний секретар ВГПО «Український вибір», професор М.ДРОБНОХОД

Верховний отаман Всеукраїнського козацького війська, генерал козацтва В.КАЛЕНЯК

Керуючий справами — секретар Президії МАУП В.КОРОТКІН

Співголова Київської спілки викладачів і науковців, професор В.КУЗЬМЕНКО

Президент Антинаклепницької ліги України, професор М.СЕНЧЕНКО

Голова Української консервативної партії Г.ЩОКІН

Голова Федерації патріотичних видань України, професор В.ЯРЕМЕНКО

✓ Феміда

ВИНУ РАБИНОВИЧА І КАЦМАНА ПІДТВЕРДИВ АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД

Апеляційний суд Києва відхилив апеляційну скаргу В.Рабиновича, В.Кацмана і ДП «Столичні новини» на рішення Печерського суду Києва від

30 березня 2005 року, згідно з яким вказаних осіб визнано винними в систематичних наклепах проти Міжрегіональної Академії управління персона-

лом і її керівництва. Суд зобов'язав спростувати всю недостовірну інформацію про МАУП, що друкувалася в газетах «Столич-

ные новости» і «Столичка» упродовж 2004 року, і стягнув з ДП «Столичні новини», В.Рабиновича і В.Кацмана на відшкодування завданої моральної

шкоди 50 000 гривень.

Наклепники отримали по заслуги.

✓ **Ну і ну!**

ДЕЖА ВЮ НАШИХ ДНІВ: РАСИСТИ ВОЮЮТЬ З РАСИЗМОМ

«Звіт щодо проблем людського виміру в Україні» незалежні експерти «Антинаклепницької ліги України» підготували на замовлення відповідного департаменту ОБСЄ. Його, як офіційний документ цієї шанованої європейської організації, мали поширити на Конференції ОБСЄ з проблем расизму, ксенофобії і нетерпимості, яка відбувалася 8 — 9 червня в іспанському місті Кордоба. Власне, останніми роками незалежні моніторинги, які провадять саме недержавні структури, ста-

ли основним інструментом діяльності ОБСЄ. Керівництво ОБСЄ не раз відзначало високий професіоналізм у цьому напрямі МАУП, Міжнародної Кадрової Академії та «Антинаклепницької ліги України». Що, звісно, викликало неприховане роздратування кучмівських псевдопрофесіоналів. Реакція не заборилася. У незабарненний спосіб у представників МАУП-АНЛ, офіційно акредитованих на Брюссельській (вересень 2004 р.) Форумі ОБСЄ, в останню хвилину виникли «про-

блеми» з візами і поїздка зірвалася. Поясненні справжніх причин бюрократичної тяганини незалежні експерти так і не дочекалися. У такий самий детективний спосіб зникли без будь-якого відгуку у секретаріаті ОБСЄ всі офіційні звернення з цього приводу. Слід обірватися на російських представників секретаріату організації, які не приховують своєї антипатії до України і симпатії до світового сіонізму.

А тепер про конференцію у Кордобі. Здавалося

б — нові часи, нова влада, нові люди. Однак, на жаль, старі юдо-нацистські провокатори все під тими ж високими кабінетами. У результаті — ганебно для секретаріату ОБСЄ, але це факт — недержавні правозахисні українські організації, які досі постійно співпрацювали з ОБСЄ, дізналися про цей форум... у день його відкриття. Зате у Рабиновича та його прихвостя Долинського жодних проблем не було. Саме вони та їхні маріонеткові українофобські

структури і представляли у Іспанії... українську громадськість. Сумно, пані і панове. Дуже сумно.

Як впливає з останньої інформації, люди Рабиновича ведуть у Кордобі галасливу істеричну антиукраїнську кампанію, зображуючи Україну новітнім центром світового тероризму, а МАУП — такою собі слов'янською версією Аль-Каїди. У своєму нахабстві пан Долинський дійшов до того, що кинувся спростовувати виступ офіційного представника України — заступника

міністра закордонних справ Олега Шамшура. Юдо-нацистське охвістя верещало: «Це неправда, все не так, ви його не слухайте!». А вся «провина» українського дипломата полягала в тому, що він сказав правду: антисемітизму в Україні немає і не буде. Додамо від себе: є лише спекуляція на цій справді болючій міжнародній проблемі у найбрудніших юдо-нацистських політичних технологіях.

www.mignews.org.ua

✓ **Мовою фактів**

ЗВІТ ПРО ПРОБЛЕМИ ЛЮДСЬКОГО ВИМІРУ В УКРАЇНІ В АСПЕКТІ РАСИЗМУ, КСЕНОФОБІЇ, ДИСКРИМІНАЦІЇ ТА НЕТЕРПИМОСТІ

як складника політичних програм і конкретних дій певних учасників президентської кампанії 2004 року

(Час моніторингу: вересень — грудень 2004 року)

Мета і методологія проведення моніторингу

Ми поставили за мету дослідити дотримання (чи недотримання) основними учасниками президентської кампанії 2004 року в Україні прав людини у сенсі її захисту від проявів расизму, ксенофобії, дискримінації та антисемітизму.

Збір інформації здійснювався виключно з відкритих джерел: політичних програм кандидатів у президенти, їхніх виступів у ЗМІ, публікацій та телепередач, які здійснювалися у цей період у рамках передвиборної кампанії — і на загальнонаціональних телеканалах, і в деяких регіональних ЗМІ. Ми використали й матеріали деяких незалежних недержавних українських організацій, опублікованих у відкритій пресі, зокрема — інтернет-виданнях.

Своє завдання автори звіту вбачають у приверненні уваги міжнародних організацій, передусім — ОБСЄ, державних і недержавних структур до абсолютно ненормальної ситуації, яка виникла в Україні в аспекті дотримання основних прав людини під час передвиборної кампанії 2004 року. Цю ситуацію ми вимушені констатувати як практику системного постійного і зловмисного порушення тодішнього виконавчою владою та певними політичними і громадськими структурами, які підтримували на виборах провладного кандидата Віктора Януковича.

Сподіваємося, через оприлюднення нашого

звіту владні і політичні структури певних країн — членів ОБСЄ — не зможуть надалі вдаватися до такої антизаконної протиправної практики.

Окреме зауваження

Автори моніторингу підтверджують ту неперсичну роль, яку відіграли офіційні спостерігачі від ОБСЄ в об'єднаних зусиллях міжнародної спільноти з подолання політичної кризи в Україні.

Констатуємо, що практика системної масової фальсифікації виборчого процесу та порушень прав людини на вільний вибір у демократичних виборах відійшла в минуле разом з колишнім владним режимом. Водночас проблеми, які стали предметом моніторингу, залишилися, їх і надалі експлуатують певні політичні кола. небезпека такої тенденції полягає в намаганні цих структур та їхніх лідерів подати себе міжнародній громадськості як цивільзовану політичну опозицію. Відтак автори планують і в майбутньому здійснювати моніторинг згаданої проблеми саме в аспекті цього звіту.

Позиція державних структур у сфері етнополітики в 2004 році

Необхідно констатувати, що за часи владного режиму президента Кучми проблема людського виміру залишалася на маргінесі внутрішньої і зовнішньої політики української

держави. Проте 2004 рік у цьому сенсі був винятковим.

У профільному Комітеті ВР з питань прав людини, національних меншин та міжнародних відносин було розглянуто лише три законопроекти, що стосувалися сфери етнополітики. Два з них так і залишилися недоопрацьованими і лише один — «Про відновлення прав осіб, депортованих за національною ознакою» — проведено через процедуру голосування. Зазначимо, що цей закон тією чи іншою мірою стосувався мільйонів громадян України, оскільки депортація саме за національною ознакою була масовою репресією комуністичного режиму СРСР проти українців та інших народів, що населяли територію нинішньої незалежної України. Йдеться про кримських татар, греків, поляків, вірмен та представників деяких інших етносів. Однак ухвалений парламентом закон не вступив у дію, оскільки президент Кучма наклав на нього вето. Своєю чергою, голова підкомітету, що займається власне міжнародними відносинами, депутат Олександр Фельдман не вжив жодних заходів для повторного розгляду закону або подолання президентського вето. Про подальшу діяльність голови підкомітету Фельдмана, спрямовану на розпалювання міжнародної ворожнечі в Україні, йтиметься у нашому звіті далі.

Незалежна недержавна організація «Український незалежний центр політичних досліджень» встановив, що протягом усього 2004 року президент Кучма не видав жод-

ного указу чи постанови, спрямованої на покращення і розвиток міжетнічних відносин в Україні. Водночас зусиллями тодішньої провладної більшості у Верховній Раді було зрівано спробу голови Комітету з питань прав людини, опозиційного політика Геннадія Удовенка збільшити бюджетні фінансування на підтримку громад етнічних меншин в Україні. У проект бюджету на 2005 рік не передбачено жодної гривні на розселення та облаштування депортованих кримських татар та осіб інших депортованих свого часу з Криму етносів. Власне, і в попередні два роки жодних коштів з бюджету для цього не виділялося. Звісно, це викликало подальше напруження між кримськотатарським етносом, який є автохтонним у цьому регіоні, і рештою населення, яке колонізувало півострів після примусової депортації татар та інших етносів 1944 року.

Торік Кабінет Міністрів України (прем'єр — Віктор Янукович) не прийняв жодного нового документа для забезпечення прав людини у сфері людського виміру. Зате представники уряду фактично зрівали у Верховній Раді ухвалення двох важливих законів. Перший з них — уже згаданий «Закон про відновлення прав осіб, депортованих за національною ознакою», а другий — «Про концепцію державної етнологічної політики». Натомість безвідповідальні і відверто провокаційні заяви Януковича як прем'єра про необхідність впровадження принципу подвійного громадянства та надання російській мові статусу другої державної мови поставили Україну в

ситуацію Югославії 1991 — 92 років.

Комітет у справах національностей та міграції протягом усього минулого року обмежився забезпеченням другорядних проектів. Наприклад, замість поспівдень біженців. В Україні цей статус мають лише кілька тисяч осіб. Жодних законодавчих ініціатив голова Держкомітету Геннадій Москаль не виявив. Натомість протягом усього року він активно лобював діяльність кількох маргінальних організацій, які подавали себе як єврейські. Це вже згаданий нами у попередньому моніторингу «Всеукраїнський єврейський конгрес» під керівництвом пана Рабиновича, відомого своїми зв'язками з міжнародною організованою злочинністю та «Євро-Азійський єврейський конгрес», українське відділення якого контролюють згаданий нами голова парламентського підкомітету О.Фельдман та нинішній міністр транспорту Є.Червоненко.

Восени минулого року міністр Москаль та апарат його відомства виконували завдання прем'єра Януковича та керівника Адміністрації Президента Медведчука зі знищення політичної опозиції. Ця антизаконна діяльність здійснювалася Москалем в таких напрямках:

• Порушення кримінальних справ проти окремих опозиційних політиків, опозиційних структур і незалежних ЗМІ за фальсифікованими звинуваченнями в антисемітизмі. У такий спосіб об'єктами провокацій стали, зокрема, опозиційний парламентарій О.Тягнибок, незалежна регіональна газета «Ідеаліст» (Львів), науковий

журнал «Персонал», щотижневик «Персонал Плюс», низка незалежних науковців і журналістів. Треба також згадати про негативну роль у цих провокаціях колишнього генерального прокурора України пана Васильєва, який наполиг, аби ці фальшивки було передано до судів. На цей час абсолютну більшість позовів пана Москаля українські суди відхилили як такі, що не відповідають дійсності і є сфальсифікованими.

Міністр Москаль водночас фінансував і організовував коштом платників податків ще дві політичні акції: «Євреї України за Януковича» та «Етнічні меншини України за Януковича». Обидва конгреси — єврейський, проведений у травні 2004 року, та «загальноетнічний», проведений у жовтні 2004 року, — зазнали повного провалу. Організатором єврейського зібрання був В.Рабинович, а загальноетнічного — парламентар О.Фельдман. Свої привітання обом конгресам надіслали прем'єр Янукович і президент Кучма. Що ж до ставлення і етнічних євреїв, і представників решти етнічних меншин до цих конгресів, то про це далі. Зазначимо, що, згідно з українськими законами, міністр Москаль не мав права на агітацію за кандидата в президенти. Однак робив це постійно, протягом усієї осені.

Третім напрямом позазаконної діяльності міністра Москаля була свідомо дезінформація міжнародної громадськості про стан проблеми людського виміру в Україні. Згідно з розпорядженням Януковича і Медведчука, він надіслав до всіх посольств іноземних

держав, акредитованих у Києві, а також до представництв міжнародних організацій свідомо фальшиву інформацію про начебто причетність певних опозиційних політиків і незалежних ЗМІ до розпалювання міжнародної ворожнечі в Україні. Насправді ж нема жодного рішення суду (а в Україні тільки суд може винести таке визначення) про причетність цих осіб, організацій і видань до проявів ксенофобії та антисемітизму. Тому представники тодішньої політичної опозиції у Верховній Раді не раз зверталися до президента Кучми, прем'єра Януковича та генерального прокурора Василюва з вимогою негайної відставки Москаля за зловживання службовим становищем та свідоми дифаміацією. Однак ці офіційні звертання залишилися без відповіді.

Окрім Держкомітету у справах національностей, проблемами етнополітики в Україні, відповідно до законодавства, мають опікуватися Держкомітет телебачення і радіомовлення, Міністерство культури та Національна Академія Наук. Ситуація тут виглядає так:

- Держкомітет телебачення і радіомовлення отримав лише 50 тисяч доларів на весь 2004 рік для інформаційно-культурного забезпечення населення Криму. Суму, мізерну навіть за українськими масштабами, згідно з інформацією, отриману авторами моніторингу, було витрачено на фінансування російськомовних ЗМІ, а не національних, як передбачалося. Оце й уся участь Держкомітету у формуванні етнополітики.

- Міністерство культури отримало на відтворення культурі етноменшии близько 80 тисяч доларів. Відповідно до ратифікованої Україною «Хартії із захисту мов національних меншин», таких мов Верховною Радою визначено вісім. Тобто навіть якщо ці кошти витратити на один проєкт — захист мов — результат передбачуваний. Для порівняння: оренда концертного залу для проведення фестивалю культури будь-якої етнічної меншини в Києві становить 25 тисяч доларів за вечір.

- 2004 року Національна Академія Наук України отримала на дослідження етнополітичних проблем 30 тисяч доларів. Інформації про їх використання немає. Проте є обгрунтовані підстави припустити, що саме ними оплатили фальсифіковані «експертизи», долучені до доносів міністра Москаля на опозиційних політиків і незалежні ЗМІ. Ці псевдо-експертизи виконував Інститут культурології та етнології Національної Академії Наук. Керівник Інституту — колишній віцепрем'єр, колишній керівник виборчого штабу Кучми Іван Курас. Головний фахівець — колишній керівник Адміністрації Президента Кучми, віцепрем'єр уряду Януковича Дмитро Табачник. Жоден суд, куди були направлені ці фальсифіковані експертизи, не визнав їхньої законності, оскільки загадавши вище інститут не має права робити експертні висновки для правоохоронних органів.

Підсумовуючи, можна констатувати, що навіть ті незначні суми, які були виділені бюджетом на вирішення проблем людського виміру, уряд Януковича та інші державні установи України витрачали неефективно або не за призначенням. Натомість величезні, навіть за європейськими масштабами, кошти протягом осені 2004 року були витрачені державними структурами на розпалювання міжнародної, расової та релігійної ворожнечі в Україні як засобу здобуття перемоги Януковича на президентських виборах.

Радикальна зміна у загальній тенденції

Як ми вже вказували у нашому звіті за квітень — липень 2004 року, Україна не мала серйозних проблем у сфері міжетнічних та міжрелігійних стосунків. Це пояснювалося національним менталітетом українців, яким не властиві, навіть на побутовому рівні, прояви ксенофобії, расизму, релігійної нетерпимості, зокрема юдофобії та арабфобії. Окремі факти, зафіксовані нами, були або інспіровані зовні, або являли собою похідну діяльності певних маргінальних політичних структур та деяких груп, які позиціонували себе як етнічні.

Водночас уже в попередньому моніторингу ми зафіксували використання так званої національної карти неконституційним органом — АП Кучми (керівник — Віктор Медведчук) та підконтрольним їй ЗМІ (див. розділ «Особливості президентської кампанії в Україні» нашого звіту за квітень — липень 2004 року). Проте системною характеру ця практика набула, власне, з початку передвиборної кампанії у вересні 2004 року.

У вересні 2004 року було сформовано два основних центри з розроблення і впровадження методик використання ксенофобії, расизму та релігійної нетерпимості у передвиборній кампанії Януковича. Перший — АП Кучми. Як ми вже вказували, керівник цієї неконституційної структури Медведчук та його олігархічний клан контролювали всі три загальнонаціональні канали українського телебачення. Водночас, порушуючи законодавство, регіональний донецький телеканал ТРК «Україна», контрольований Януковичем (президент ТРК працював у прем'єра референтом), одержав ліцензію на мовлення по всій Україні. Більшість регіональних телеканалів контролює олігархічний клан В.Пінчука — зятя Кучми. Безпосередню розробку інструкцій було доручено департаменту інформації АП (керівник — пан Васильєв). На всіх телеканалах та в ЗМІ, контрольованих режимом Кучми, було введено найсуворішу цензуру. Департамент Василюва щодня розсилає сценарії репортажів про ті чи інші політичні події з прописаними текстами відповідного спрямування. Саме контрольоване телебачення передало в ефір основну масу ксенофобських, расистських матеріалів.

Ситуацію полегшував той факт, що закони про

вибори президента пропрезидентська коаліція парламенту відрегулювала так, аби створити максимально сприятливі умови для передвиборної агітації саме Януковичу. В обхід конституційного права на свободу поширення та отримання інформації і законодавства України про ЗМІ було заборонено критику передвиборних програм кандидатів. Така критика розцінювалася як дифаміація і наклеп (?) і слугувала підставою для порушення проти політиків та журналістів кримінальних справ. Окрім того, нова редакція закону фактично звільняла кандидатів у президенти від відповідальності за публічне поширення закликів до міжнародної ворожнечі, пропаганду ксенофобії, расизму і антисемітизму і навіть насильницького повалення існуючого державного ладу. Відповідно всі ЗМІ, передусім національні телеканали, зобов'язані були публікувати та надавати в ефір виступи кандидатів та їхні агітаційні матеріали, навіть якщо ті містили в собі склад злочину, зокрема — в аспекті людського виміру. На період передвиборної кампанії всі кандидати були забезпечені імунітетом від будь-яких дій правоохоронних органів та суду.

Такою повною безкарністю і скористалися команди, які підтримували Віктора Януковича. Якщо на першому етапі більшу публічну активність виявляли чиновники з АП, зокрема ті керівник Медведчук та шеф інформаційного департаменту С.Васильєв, то з жовтня 2004 року паралельним центром фальсифікацій і порушень Конституції став штаб команди Януковича. Його центральний офіс влаштували в Києві, а в усіх областях та районах — відповідні територіальні структури. Основу і регіональних штабів, і центрального штабу становили — що знову ж таки проти-законно — державні чиновники, які поєднували свою діяльність в уряді та місцевих органах влади з роботою в передвиборних штабах Януковича. Крім територіальних штабів, діяли аналогічні структури в міністерствах. Найбільшу активність виявляли Міністерство внутрішніх справ, Державна податкова адміністрація, Міністерство освіти і науки. Саме через працівників цих державних органів поширювалися під виглядом передвиборної агітаційної літератури матеріали расистського та ксенофобського характеру.

Факти тиску на виборців, зокрема з допомогою силових структур, зафіксовано у численних рішеннях місцевих судів та Верховного Суду України. Характерно, що всі ці факти стосуються діяльності штабів Віктора Януковича. Наразі ані місцеві суди, ані Верховний Суд України не підтвердили фактів порушення Конституції та закону штабами Віктора Януковича, хоча після закінчення виборів і оголошення результатів голосування третього туру штаби Януковича записали суди тисячами скарг на своїх конкурентів.

Діяльність обох центрів на підтримку Януковича координували іноземці — громадяни Росії та Ізраїлю, політехнологи Павловський і Гельман, також керівник одного з політоло-

гічних центрів при АП Росії пан Марков. Саме цим трьома іноземцями належить авторство ідеї використання расизму, ксенофобії й антисемітизму як інструментарію у передвиборній кампанії Януковича. Участь цих політехнологів в українських виборах є незаконною, оскільки іноземцям в Україні заборонено брати участь у виборчих кампаніях будь-якого рівня. Також заборонено фінансування фондів того чи іншого кандидата з іноземних джерел. Хоча і це правило команда Віктора Януковича регулярно порушувала. Зокрема російська компанія «Видавничий дім Lighthouse Publishers» (власник — Д.Коробков) нелегально переказала в Україну на рекламне забезпечення виборчої кампанії Януковича близько мільярда доларів США. Їх витратили на ефір і спеціальні телевізійні кліпи підкреслено ксенофобського характеру, а також на друкування аналогічної поліграфічної продукції. Згадані вище сотні мільйонів доларів було переведено в Україну нелегально. У такий же нелегальний спосіб завозили в Україну без митного контролю сотні мільйонів екземплярів друкованої продукції.

Фінансовий внесок компанії пана Коробкова не був єдиним. У жовтні 2004 року в Тель-Авіві відбулася секретна нарада бізнесменів єврейського походження з Росії і США, а також місцевих фінансистів за участі Віктора Януковича. Тодішній український прем'єр і водночас кандидат у президенти прибув до Ізраїлю, як офіційно повідомлялося, як простий паломник до святих місць. Насправді ж йшлося про його гарантії для тих російських, ізраїльських і американських фінансових структур, які погодяться нелегально фінансувати його передвиборну кампанію. Представники бізнесу США відмовилися від участі в такій незаконній акції. Янукович вдалося найняти лише одну чи дві другорядні піар-компанії в Нью-Йорку, якими керував етнічний єврей, донедавна громадянин України. Що ж до решти учасників секретної наради, то вони і внесені ними суми є предметом розслідування, яке зараз проводить Генпрокуратура України.

Факт фінансування ізраїльськими бізнесменами передвиборної кампанії Януковича визнали й офіційні ізраїльські чинники. Щоправда, ізраїльські урядовці зазначили, що згідно з законодавством Ізраїлю уряд цієї країни не може контролювати фінансові операції такого плану, особливо, якщо вони здійснюються приватними особами. Те, що впливові політичні кола Ізраїлю робили ставку на Януковича, підтверджує і факт поздоровлення з перемогою Віктора Ющенка Шароном аж 12 січня — після поздоровлення всіх офіційних лідерів.

Обидва російсько-ізраїльські політехнологи — Гельман, і Павловський — вже вдруге консультували провадного кандидата на президентських виборах в Україні. Проте 1999 року вони не афішували своєї участі у передвиборах Леоніда Кучми на другий термін. За їхнім особистим визнанням, вони одержали тоді за свої «консультації» по 10 міль-

йонів доларів США кожен. Проте на виборах 2004 року Гельман, і Павловський, і вже загаданий Марков не приховували ні своєї активної участі в українських виборах, ні того, що свої дії вони консультують з найбільшчима оточенням президента Росії Путіна і навіть із самим Путіним. Так, принаймні, стверджував політолог Марков в інтерв'ю одній з українських газет. Він же шантажував українських читачів тим, що в разі необхідності в Україні буде спровоковано громадянську війну на етнорелігійному ґрунті.

Активну участь у роботі так званого «силового варіанта» вирішення проблеми президентських виборів на користь Януковича взяли й інші російські політехнологи, наближені до Адміністрації президента Путіна. Так, ще 27 вересня в інтерв'ю провідній російській інформагентській РІА «Новості» керівник відділу Українського Інституту проблем СНД (офіційна російська урядова структура) пан Фролов визнав, що саме з розпорядження Росії (тобто Путіна) тодішній президент Кучма здійснює кадрові зміни у силових міністерствах України, аби забезпечити в разі необхідності фізичну розправу над Віктором Ющенком та його прихильниками. Той самий Фролов визнав російське авторство ксенофобських елементів у передвиборній програмі Януковича. Його інтерв'ю містило виразні елементи образи значної частини громадян України саме на етнічному та релігійному ґрунті.

Расизм

Як зазначалося в нашому попередньому моніторингу, радикальних проявів расизму в Україні до осені 2004 року не було зафіксовано. Більшостю африканського студента, про яке йшлося у нашому попередньому звіті, як з'ясувалося, мало кримінальну основу. На жаль, певна частина студентів і біженців з Азії і Африки, які тимчасово перебувають на території України, займаються наркоторгівлею. Проте це явище характерне не тільки для нашої держави.

Відверто расистські заклики на самому початку передвиборної кампанії пролунали у виступах одного з так званих технічних кандидатів — пана Базиліока. Він — лідер маргінальної праворадикальної організації, зареєстрованої у Донецьку (рідному місті Януковича) ще на початку 90-х. Пан Базиліок регулярно виставляє свою кандидатуру на президентських, парламентських та муніципальних виборах. Однак досі він набрав мікроскопічну кількість голосів... До передвиборної кампанії 2004 року публічна активність Базиліока і його партії обмежувалася одним-двома виступами на загальнонаціональному та регіональних телеканалах, які, згідно із «Законом про вибори Президента», надавалися кандидатам безплатно. Однак 2004 року відбулися події, які поки що так і не знайшли свого офіційного пояснення.

Згідно з новою редакцією «Закону про вибори Президента», кожен кандидат повинен був внести грошову заставу в сумі, адекватній 100 тисячам

доларів США, а також подати фінансову декларацію про власні доходи і джерела, з яких узяті суми для застави. Пан Базиліок вніс необхідну суму, однак не вказав її походження. Його особисті джерела заробітку не давали йому змоги накопичити 100 тисяч доларів навіть протягом усього життя. Понад те, у пана Базиліока з тих же невідомих джерел знайшлися кошти на регулярне проведення пропаганди своєї передвиборної програми на телебаченні. А оплата за політичну рекламу набагато перевищила ті 100 тисяч доларів застави.

Що ж до поглядів пана Базиліока, то вони є класичним расизмом у версії так званого панславизму. Базиліок закликав до об'єднання всіх етносів слов'янського походження в єдиний етнос і відповісти в єдину державу відновлення домінування у сучасному світі. Ворогами цієї майбутньої держави, з якими належить вести війну, пан Базиліок визначив, передусім, країни Західної і Центральної Європи та Сполучені Штати Америки, а також католицизм і протестантизм, як набагато ворожі слов'янським народам релігії. Базиліок не приховував, що для втілення ідей панславизму необхідно знищити існуючий державний лад в Україні, Білорусі, Польщі, Чехії, Словаччині, Болгарії, а також у країнах — колишніх республіках Югославії. Геополітичним центром майбутньої панслов'янської імперії Базиліок визначив Росію. У своїх виступах та матеріалах він оголошував ворогами всіх громадян України, які розмовляють державною українською мовою, мають просерпейську орієнтацію і сповідають будь-яку релігію, окрім канонічного православ'я у версії сучасної Російської православної церкви.

Расистська пропаганда Базиліока викликала шок навіть серед прихильників Віктора Януковича, однак офіційні ЗМІ, підконтрольні режиму, або відмовчувалися, або стверджували, що погляди пана Базиліока є його особистими переконаннями, на які він має право. Як і передбачалося, в першому турі виборів пан Базиліок набрав свої кілька десятків тисяч голосів із 30 мільйонів українців, що взяли участь у виборах. Однак одразу ж після першого туру Базиліок знову з'явився на політичній арені вже як активний член головного штабу команди Януковича і його довірена особа. Безсумнівно, передвиборну кампанію расиста Базиліока фінансували ті самі джерела, що й кампанію Януковича.

(Продовження — у наступному числі «Персоналу Плюс»)

Підготовлено інформаційно-аналітичне службою Всеукраїнської громадської організації «Антинаклепницька ліга України» та Експертно-політологічного радіо при Міжрегіональній Академії управління персоналом

✓ Антирейтинг

НАРОДНА
ДОШКА
ГАНЬБИ

Ті, хто поширює, захищає і підтримує юдо-нацизм та організовану єврейську злочинність в Україні

О.Зінченко — колишній керівник працівників єврейсько-більшовицького ЦК ВЛКСМ, колишній керівник СДПУ(О) — «партії єврейської влади», колишній голова Комітету з питань свободи слова ВР України, який радив Кучми, про що свідчать «Пліски Мельниченка», як треба боротися з опозиційними українськими ЗМІ, незабаром колишній держсекретар України.

С.Червоненко — кавалер аж трьох кучмівських орденів «За заслуги», заступник кримінального Рабиновича у «Всеукраїнському єврейському конгресі», довірена особа міжнародної єврейської мафії, яка призначає на державні посади відомих кримінальних злочинців, поки що міністр транспорту та зв'язку України.

В.Воронін — в.о. голови Держкомнацу, відомий своїми україножерськими поглядами, кучмівський прислужництво, постійними доносами та системою підслухування українських ЗМІ й організацій.

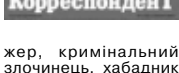
Г.Москаль — колишній голова Держкомнацу, нинішній заступник міністра внутрішніх справ, зятій кучми, прислужник СДПУ(О), якого прилюдно й неодноразово звинувачували у тяжких злочинах.

М.Лубківський — перший заступник держсекретаря України, колишній кучмівський прес-секретар МЗС, який став свідомим українофобом та публічним захисником єврейського расизму, юдо-нацизму і єврейської організованої злочинності.

Д.Світков — заступник прес-секретаря МЗС України, що продовжує кучмівські традиції свого попередника Лубківського з паплюженням міжнародного іміджу України, українофобії та сіонофії.

О.Фельдман — колишній таксист, харківський «барахольщик», нині — надрені голова Єврейського фонду, зятій та підлий переслідувач українських ЗМІ та організацій.

В.Рабинович — патологічний україно-

жер, кримінальний злочинець, хабанник (тобто юдо-нацист), шизофренік і за сумісництвом — голова «Всеукраїнського єврейського конгресу».

П.Кичигін — зловісний «кедебешник», можливо, агент ЦРУ або Моссаду (це питання до СБУ), головний редактор україножерського колоритного смітника — газети «2000», пов'язаної із Суркісом — Медведчуком.

С.Грабовський — заступник головного редактора журналу «Сучасність», американсько-ізраїльський «грантожер».

М.Стріха — притосованець, псевдопатріот, дуже посередній журналіст, але знайомий «грантожер», тобто свідомий наймаєць антиукраїнських сил.

Р.Майборода та О.Заремба — співробітники Інституту етнополітичних досліджень НАН (директор — зятій кучмівський прислужник І.Курас), які на замовлення єврейсько-расистських організацій складають недолугі «експертні» висновки проти українських ЗМІ та організацій.

І.Саприкіна — заступник голови Шевченківського райсуду Києва, яка на догоду протизаконним єврейсько-расистським організаціям прийняла протиправне рішення про закриття наймасовішої української газети «Сільські вісті».

О.Найман — дрібний «професійний єврей», один з керівників масонської організації «Бнай-Брит» в Україні.

Й.Зісельс — голова сіоністської федерації в Україні, тобто свідомий єврейський расист, якого ізраїльські ЗМІ звинувачують у масштабному пограбуванні євреїв-імігрантів.

ЗМІ та організації, які поширюють, захищають або підтримують єврейський расизм, юдо-нацизм та єврейську організовану злочинність в Україні

Всеукраїнський єврейський конгрес В.Рабиновича — свідомого та багаторічного провокатора, професійного хабанника й україножера, кримінального злочинця і діагнованого шизофреніка.

Сіоністська федерація України Й.Зісельса — професійного єврейського расиста, звинуваченого навіть ізраїльськими (!) ЗМІ у масовому пограбуванні євреїв-імігрантів та інших злочинах.

Єврейський фонд О.Фельдмана — свідомого і послідовного україножера, який займається постійними доносами на українські ЗМІ й організації.

Єврейська федерація України — де співголови С.Звягільський і С.Максимов, першого з яких звинувачують у викраденні та вивезенні з України до Ізраїлю 300 млн доларів, а другого — у тісних зв'язках з міжнародною єврейською мафією. До керівництва цієї організації входять також надрені Г.Суркіс та В.Пінчук, О.Роднянський (телеканал «1+1») та Б.Дейч — Голова ВР Криму.

ГАЗЕТИ
«Дзеркало тижня» **«Мостових»** — газету засуджено українським судом за образи українства; до її заснування причетний Рабинович; підтримує тісні зв'язки з послом Німеччини Штодеманом; має виразний просіоністський та антиукраїнський характер.

«Столичні новості» та «Столичка» Рабиновича — Кацмана — виразні сіоністські, україножерські та кеонофобські видання, які продовжують тривалого часу свідомо розбещують суспільну мораль; рупор Ізраїлю в Україні.

«2000» Кичигіна — колишнього «кедебешника», який згодом утік до Канади, де, ймовірно, його перебувало ЦРУ або Моссад; прислужник та прихвостень Суркіса — Медведчука;

свідомий україножер, що розбещує суспільну мораль.

«Булвар» Гордона — антисуспільного, аморального діяча, що підтримує все брудне й антиукраїнське.

«Корреспондент» та «Kiev post» Санде-на — американського сіоніста, який вже давно й наполегливо працює разом з іншими єврейськими ЗМІ в напрямі розбещення суспільної моралі та проти України в цілому.

«Газета по-київськи» — пов'язана, як стверджують поінформовані джерела, з єврейськими олігархами Дубелетом та Коломийським, що й зумовлює її антиукраїнську, просіоністську спрямованість.

Газети «АиФ в Україні», «Комсомольська правда в Україні» — рупор російсько-єврейських кіл, що, скорше, забруднюють інформаційний простір.

ТЕЛЕКАНАЛИ
«1+1» Роднянського, Фукса та Лаудера — телеканал, відомий своїми масовими провокаціями, співробітниками якого були або є такі одіозні особи, як Борсюк, Пківшек, Джангіров, Корчинський та ін.

«Інтер» Суркіса — Медведчука — рупор російсько-єврейських та українсько-єврейських кіл, до яких мав (чи має) стосунок міжнародний злочинець Б.Березовський, а також «партія єврейської влади» — СДПУ(о).

СТБ, «Новий», ІСТV — телеканали, пов'язані з В.Пінчуком, які завжди прислужувалися злочинному режимові Кучми, а тому є залишаються антиукраїнськими.

«Гравіс» Рабиновича та його телепрограми — органи юдо-сіоністської пропаганди в Україні, яким просто не відомі такі поняття, як правда, чесна, неупереджена інформація.

Антинаклепницька ліга України звертається до всіх національно свідомих громадян України влаштувати всім названим особам громадський бойкот та суспільну ізоляцію; не вітати з ними, не подавати їм руки, не спілкуватися, не виконувати жодних їхніх прохань або розпоряджень, не передплачувати їй не купувати названі антиукраїнські видання, не дивитися антиукраїнські телеканали та телепрограми, не допускати до них своїх дітей.

Присвоє також надіслати на Народну дошку ганьби відомих вам осіб, ЗМІ та організації, які поширюють або захищають єврейський расизм, юдо-нацизм і єврейську організовану злочинність в Україні.

Інформаційно-антинаклепницької ліги України

www.mignews.org.ua

✓ Припинити свавілля

ДОПОКИ ПРОВОКАТОРІВ
НЕ ПОКАРАЮТЬ!

Генеральному прокуророві України С. ПІСКУНУ

Копія: прокуророві Кіровоградської області Копія: прокуророві Олександрівського району Кіровоградської області

Вельмишановний Святославе Михайловичу!

Звертаємося до Вас з відчуттям глибокої тривоги з приводу надуманого порушення кримінальної справи слідчим прокуратури Олександрівського району Кіровоградської області Л.Левенцем проти вчителя Несватівської загальноосвітньої школи Олександрівського району Миколи Олександровича Якимчука за начебто розпалювання міжнародної ворожнечі.

Постанова про притягнення його як обвинуваченого від 8 червня 2005 року не витримує серйозної критики. У цьому «документі», складеному поспіхом, немає глибших обґрунтувань, його характер явно змовний, провокативний. Основою матеріалів обвинувачення

стали «експертні висновки» фахівця, який не представляє експертну установу, його висновки — це лише його власна хибна думка. Інші обґрунтування — це набір нормативних актів і бездоказових міркувань. Про змовний характер цієї «справи» свідчить і та надзвичайна поспішність, з якою зіпнули обвинувачення.

З повідомлень у пресі (газета «Персонал Плюс», 2005, №23; «Українська газета плюс», 2005, №23) видно, що певні люди і структури (зокрема відомий кримінальний злочинець В.Рабинович — голова Всеукраїнського єврейського конгресу), який не до вподоби національно-патріотична позиція родини Якимчуків, відверто цукують цю сім'ю, вигадують звинувачення.

Ми закликаємо Вас особисто втрутитися в це надзвичайну ситуацію, припинити свавілля районного слідчого, який ганьбить не тільки органи прокуратури, а й усю Україну, і взяти під захист родину Якимчуків, послідовних українських патріотів, які потерпають від новоявлених захисників

прав «представників єврейського народу». На вулиці, слава Богу, не 1937 рік, коли всо-ді шукали «англійських шпигунів», а 2005 рік — другий рік Української Національної революції, для перемоги якої Якимчукі зробили свій неоціненний внесок. Ми залишаємо за собою право захищати українську родину Якимчуків усіма законними способами, аж доки не досягнемо справедливості.

Голова Української Консервативної партії Г.В.ЩОКІН

Генеральний секретар Всеукраїнського громадсько-патріотичного об'єднання «Український вибір» М.І.ДРОБНОХОД

Голова Федерації патріотичних видань України В.В.ЯРЕМЕНКО

Президент Всеукраїнської громадської організації «Антинаклепницька ліга України» М.І.СЕНЧЕНКО

✓ Думка читача

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ
ЧИ ОКРЕМОЇ
НАЦМЕНШИНИ?

В. Ющенко щотижня приймає різноманітні єврейські організації

Свого часу керівник харківської єврейської громади, відомий публіцист Е.Ходос оголосив на всю країну: «Леонід Кучма — президент всіх євреїв України».

Схоже, нинішньому Президенту цього масштабу виявилось замало, і він не втомлюється щотижнево приймати єврейські організації з усього світу. То він зустрічається з делегацією північно-американських євреїв, то з керівниками об'єднання «колишніх радянських євреїв», то з головним рабином Севастополя, то запалює свічки у хабарський синагозі Рабиновича-Асмана, то вимагає від київського мера О.Омельченка передати хабанника (за визначенням Е.Ходоса) — юдо-нациста) славетний київський кінотеатр, не беручи до уваги вже постійного

спілкування з Є.Червоненком — заступником відомого злодія Рабиновича.

Таке вважання, що Президенту України не вистачає часу для вирішення державних справ українців — саме тих, хто обрав його на цю високу посаду. Наразі Віктор Андрійович запевняє всіх українських та іноземних євреїв у своїй рішучості передати їм все майно, що колись ідесь належало комусь з євреїв, а нині є законною власністю українського народу. А це вже зась, пане Президенті! Завдайте собі клопоту, якщо не так раніше не знайшовся часу, вивчити хоча б новітню історію України — тоді стане зрозуміло, що саме діди та батьки ваших нинішніх єврейських прохачів і були головними діячами отого єврейсько-більшовицького

заколоту, в результаті якого без майна залишилися десятки мільйонів людей, передусім українці.

Українську аристократію, духовництво, інтелігенцію, селян, які були справжніми господарями, знищили, зазвичай з усіма рідними, керівні попередники ваших нинішніх прохачів. Ви, пане Президенте, маєте зрозуміти одну річ: Глава держави — тимчасовий найменше українського народу. Якщо він не працює на свого законного господаря, шкодить його законним інтересам і тринькає його майно — такого найманця замінюють на іншого. Ось і усе. Усе інше — від лукавого!

Василь СЕМАШКО
Київ

УКРАЇНСЬКИЙ КОНСЕРВАТОР

№3

газета в газеті "Української Консервативної партії"

✓ Офіційно

ВОЙОВНИЧОСТІ СІОНІСТІВ НЕМАЄ МЕЖ

Заява Президії Національної Ради Української Консервативної партії щодо абсолютизації ідеологем антисемітизму й голокосту у внутрішній і міжнародній політиці нинішньої української влади

Останнім часом у світовій і вітчизняній пресі, політичних і громадських колах простежується трижовна тенденція гіперболізації масштабів голокосту євреїв під час Другої світової війни. Занепокоєння викликає не тільки прагнення певних сіоністських і просіоністських сил зосередити увагу світової громадськості на втратах лише єврейського етносу, приховати й замовчати значно більші втрати інших народів. Однак ще більше тривожить фальсифікація історичних фактів, надумане звинувачення інших народів у цілеспрямованому винищенні єврейства і безпідставні вимоги фінансової та натуральної компенсації капіталів, земель, підприємств і майна.

Водночас творці й апологети ідеї голокосту замовчують несумірно більші жертви інших народів, насамперед українців, білорусів і росіян, втрати яких під час Другої світової війни, за певними даними, становлять 27–30 млн. Якщо до цього додати десятки мільйонів знищених поляків, чехів, словаків, болгар, румун, угорців, німців, французів, італійців, іспанців, англійців, шотландців, ірландців, американців, канадців, японців, китайців, корейців, австралійців і багатьох-багатьох інших народів, яких було втягнено у світову війну, розпочату не без злочинної участі міжнародного сіонізму, то вже самі цифрові викладки достатньо переконують у небезпечності штучної абсолютизації втрат єврейського етносу.

Щодо потуг апологетів голокосту перетворити це явище на своєрідну ідеологему «абсолютного, нечуваного і небаченого зло-

чину, за який не може бути прощення», то треба було б нагадати про десятки мільйонів свого часу винищеного корінного індіанського населення Північної та Південної Америки, майже спустошену роботу торгівлею Африку, яка й донині не може вийти з демографічного й економічного занепаду. Численні історичні джерела свідчать, що головними ідеологами та організаторами тих страшильних генцидів були переважно представники єврейського етносу. Додаймо до цього десятки мільйонів жертв Першої світової та братовбивчої громадянської війни, понад 20 мільйонів безневинних жертв голодоморів 1921–1923, 1932–1933, 1946–1947 років.

Ці та інші історичні факти свідчать не на користь ідеологів голокосту. Ось чому міжнародний сіонізм, визнаний 1975 року Генеральною Асамблеєю ООН як форма єврейського расизму, всіма засобами, не зупиняючись навіть перед незаконним ув'язненням і фізичним знищенням, бореться з дослідниками, громадськими й політичними діячами, які несуть людству правду про людські втрати у внутрішніх і міжнародних катаклізмах. Войовничості сіоністів немає меж. Кожну спробу встановлення історичної справедливості, об'єктивного дослідження історичних фактів і справжніх втрат кожного з народів у Другій світовій та інших війнах і соціальних катаклізмах прихильники ідеологем голокосту трактують як вияв расизму й антисемітизму.

На жаль, чинна українська влада, вочевидь, не спроможна чи то не має

бажання читати таку протидію. Так, буквально з перших днів перебування на посаді Президент України В. Ющенко виявив схильність більше до національних ідей юдаїзму, ніж до національних ідей українства. Зокрема ідеологема своєрідного верховенства обраності інтересів єврейського етносу та «його жертвості» у внутрішній політиці набула організаційного оформлення у вигляді призначення радника Президента з питань голокосту.

Національна гідність українців ображає не так факт цього призначення, як те, що «народний Президент» не признав насамперед радника з питань голодоморного генцидиду власного народу, під час якого загинуло принаймні 20 мільйонів цінту української нації. Ображає заподіяність перед чужими, зневага до бід у власному домі, нехтування тисячами письмових свідчень очевидців, фотографій та іншими матеріальними пам'ятками, зібраними з усього світу, які приречені на знищення у підвалах Верховної Ради.

Виходячи із зазначеного вище, Українська Консервативна партія вимагає від Президента і чинної влади України:

науково, об'єктивно і політично виважено дати оцінку виявам сіонізму й природної реакції на нього в українському суспільстві. В жодному разі не допускати підміни антисіонізму як природної суспільної реакції на сіонізм штучною ідеологемою «антисемітизму в Україні»;

в оцінках сіонізму та його виявів на території України виходити з рішення Генеральної Асамблеї

ООН 1975 року про визнання сіонізму формою єврейського расизму; припинити політику некритичного ставлення до гіперболізованої проблеми голокосту євреїв у світі та в Україні;

негайно призначити радника Президента України з питань генцидиду українського народу під час громадянської війни, колективізації. Другої світової війни й інших соціальних катаклізмів на території України часів СРСР і в роки становлення незалежної України;

розглядати як вияв генцидиду українського народу політику пограбування групою олігархів загальнонаціональних багатств України після розпаду СРСР, що призвело до занепаду національної економіки, масового зuboження й вимирання населення;

активізувати зусилля української влади щодо визнання на рівні ООН голодоморів 1921–1923, 1932–1933, 1946–1947 рр. генцидидом українського народу;

терміново розробити і реалізувати Державну програму збереження пам'яток, свідчень, спогадів про голодоморний генцид українського народу та поширення відповідної інформації в Україні й світі;

запровадити в освітні програми навчальних закладів України всіх рівнів вивчення історичної правди про генцид українського народу.

Президія
Національної Ради
Української
Консервативної партії

ЗАХИСТИМО СУВЕРЕНІТЕТ ДЕРЖАВИ!

Заява Президії Національної Ради Української Консервативної партії з приводу загрози суверенітету України

Президія Національної Ради Української Консервативної партії застерігає український народ щодо безапеляційних прагнень чинної влади якомога швидше інтегрувати Україну до військово-політичного блоку НАТО та Європейського Союзу. Ми заявляємо, що такі прагнення суперечать Конституції України і є прямою загрозою суверенітету Української держави й української нації. Безумовно, швидке набуття членства в НАТО і ЄС стало б незалежним доказом енергійності Президента України В. Ющенка та його команди. Це мало б певну користь для дуже вузького кола осіб, для утвердження напередодні виборів 2006 р. меркантильних амбіцій переважної більшості нинішнього президентського оточення. Однак це загрозла мільйонам українців, які нарастали здобути віками очікувану незалежність.

Викликає тривогу й глибоке занепокоєння відсутність таких самих енергійних, завзяятих і системних кроків Президента, Кабміну й інших урядових структур у напрямі утвердження України на засадах самостійності, військової, політичної й економічної самодостатності. Було б добре бачити політику «бурі й натиску» саме у цьому напрямі.

Натомість ми заважимо зусилля міністра оборони України А.Гриценка та віце-прем'єр-міністра України з питань європейської інтеграції О. Рибачука, спрямовані на прискорення вступу України до військово-політичного блоку НАТО і ЄС. Згідно з чинним законодавством, Україна має позаблоковий статус, вона не може вступати в утворення з наддержавними органами управління. Тому й не може бути членом ні ЄП, ні ЄС, ні НАТО.

Україна — найбільша за територією та найбагатша за ресурсами країна на європейському просторі. Вона розташована в самому центрі Європи. Поєднуючи в собі цивілізаційні ознаки Сходу й Заходу, Україна є самодостатньою державою. Її немає потреби зміцувати свій внутрішній геополітичний вектор у східному чи західному напрямках. А втягнення України в ЄПівський

чи ЄСівський периферії призведе до порушення геополітичного балансу в Європі й остаточного економічного виснаження нашої держави. Адже стандарти ЄС заблюють потенційні можливості розвитку України в багатьох напрямках, необхідних для утвердження її як самодостатньої держави (освіта, наука, сільське господарство, технології й промисловість, торгівля, військова оборона сфера).

Українська Консервативна партія категорично засуджує поспіх, з яким нова влада намагається обмежити віками вистражданий український суверенітет і безвідповідально здати його чи то до БЄП, чи то до ЄС або до НАТО. Ми ще раз звертаємо увагу українського суспільства на те, що зазначені вище основні цілі зовнішньої політики Президента України В.Ющенка, Міністерства оборони України, очолюваного А.Гриценком і віце-прем'єр-міністра України з питань європейської інтеграції О.Рибачука, суперечать Конституції України і загрожують суверенітету Української держави.

Своєю заподіяльною політикою щодо вхождення України в НАТО і ЄС чинна влада відвертає увагу українського народу від внутрішнього кризового стану в соціальній, культурній, економічній і політичній сферах і шляхів його подолання.

У зв'язку з цим вимагаємо негайного притягнення до кримінальної відповідальності за державну зраду віце-прем'єр-міністра України з питань європейської інтеграції О.Рибачука та міністра оборони України А.Гриценка.

Водночас закликаємо Президента України В.Ющенка, який є гарантом Конституції України, зосередити увагу на справжніх інтересах українського народу, взяти приклад з мудрої національно-патріотичної позиції народів Франції та Нідерландів щодо участі в Європейському Союзі й негайно узгодити зовнішньополітичні пріоритети чинної влади з Конституцією України.

Президія Національної Ради Української Консервативної партії
16 червня 2005 р.

ДО ГРОМАДЯНСЬКОЇ НЕПОКОРИ!

Звернення Української Консервативної партії про оголошення громадянської непокори урядовцям-злочинцям

Виходячи з того, що протягом кількох місяців Президент України, Голова Верховної Ради, Прем'єр-міністр не можуть або не хочуть примусити багатьох міністрів та інших державних високопосадовців виконувати Основний Закон України, Українська Консервативна партія звертається до українсько-

го народу — єдиного джерела і носія державної влади — із закликом про загальнонаціональну акцію громадянської непокори.

Секретар РНБО П.Поросенко, міністр охорони здоров'я М.Поліщук, міністр економіки С.Терещук, міністр освіти і науки С.Николаєнко, голова

Служби безпеки О.Турчинов, перший заступник міністра палива й енергетики В.Тополов, заступник міністра транспорту і зв'язку П.Рябикін, більш як десять губернаторів і деякі інші урядовці свідомо, нахабно і довготривало не складають своїх депутатських повноважень, що є злісним порушенням

Закону України і повинно розглядатися як державний злочин. Ці високопосадовці ганьблять волю українського народу, нехтують його закони, забувши, що вони є лише тимчасові наймити державотворчого українства.
(Закінчення на 8-й стор.)

Етноцид

П'ЯТНАДЦЯТЬ МЕТОДІВ НИЩЕННЯ УКРАЇНСТВА

Перший метод: голodomори 1921–1923, 1932–1933, 1946–1947 років, а з 1990 року і до цього часу шляхом владштування безробіття; встановлення низької заробітної плати, пенсій, стипендій, які не перекривають витрати на харчування, комунальні послуги, навчання дітей, заохоронення померлих; ошукання; пограбування вкладів... Усе це ставить людину на грань життя і смерті, штовхає до самогубства, порушує моральні норми, традиції, звичаї, спонукає до виїзду за кордон у пошуках заробітків.

Другий метод: знищення або низькобюджетне дозування державної української мови. Тобто того, що робить нас, українців, українцями, що єднає нас, визначає наш дух, ество, національний характер, ментальність, культуру. Немає мови — немає нації. Немає нації — немає проблеми загарбання земель, що їй належать.

Третій метод: протидія відродженню рідної української віри.

Четвертий метод: знищення української національної культури через агресивне впровадження вульгарно-космополітичної маскультури. Створення умов для відмирання чесного трудового способу життя, звичаїв, традицій, моральних засад.

П'ятий метод: знищення української пісні, мелосу, що є уособленням духовності українства. Відсторонення носіїв українського мелосу, а то й фізичне знищення особливо талановитих народних улюблених, таких, як Володимир Івасюк, Назарій Яремчук, Ігор Білозір та інших. Натомість впровадження

російських пісень та чужого українській душі року, поп, азіатсько-африканського первіснообщинного мелосу із беззмисловими текстами.

Шостий метод: знищення українського національного інформаційного простору, українських національно-патріотичних засобів масової інформації. Підтримка сотень теле-радіокомпаній, газет, журналів, книговидавань, відеостудій (підпорядкованих олігархо-космополітичним босам), які пропагують знищення української нації, держави, цілодобово обливають брудом українців, наших генів, захисників, пропагують цинізм, агресивність, розлусту.

Сьомий метод: знищення української національної банківської системи — джерела економічної організації в державі. Фактично в Україні діє мафіозна банківська система. У магазинах лише 8% товарів вітчизняного виробництва.

Восьмий метод: замість проведення ринкових реформ, підпорядкованих інтересам кожного громадянина України, підвищення добробуту людей, розвитку національної виробництва через передання підприємств національному українському виробникові — перетворення України у суціль-

ний базар, де діють незримі ділки-олігархи за принципом: «Купи дешево за кордоном — продай дорого в Україні». За гарними намірами акціонування обдурювання робітників, привласнення підприємств сумнівним ділками за безцінь через купку акцій, розпродаж стратегічно важливих підприємств і галузей економіки іноземцями (Миколаївський глиноземний завод, Запорізький алюмінієвий завод, нафтопереробні заводи).

Дев'ятий метод: поступове й планомірне знищення в Україні селян як стану, його самодостатності. Прийняття з подачі олігархо-космополіти Земельного кодексу — «чорного переділу», який узаконює інтереси злочинців, створює необмежені можливості спекуляції землею аж до переходу нашої землі іншим державам через підставних осіб, що призводить до обезземелення, збубження, знищення українського селянства.

Десятий метод: замість побудови унітарної соборної держави України — знищення єдності української нації через поділ України на східну і західну, північну і південну, російськомовну і українськомовну, на хохлів і москалів, петлюрівців і анархістів. Створення

сотень партій, релігійних конфесій, чужоземних антиукраїнських засобів масової інформації тощо. Вилючення з докментів без згоди населення графі «націоналістичності». Космополіти з подвійним громадянством, які зайняті роз'єднанням українців, згуртовані у своїх громадах, кланах, партіях, а ми безкінця переборюємо ними створені проблеми. Для чужинської влади України — об'єкт для пограбування.

Одинадцятий метод: замість забезпечення України національними кваліфікованими патріотичними кадрами на всіх рівнях владних структур та підприємництва — знищення талановитих національних кадрів, недопущення українців до керівництва державою, підприємствами, структурами, культурою, медициною, освітою. Наразі космополітична влада інтенсивно через закриті структури готує для себе свої кадри, своєчасно провадить їх ротацию у всіх державних структурах. Нині діє квазікабіньовика Троцького: «Йди в Україну и куйте наши кадры, недопускай к руководству украинцев».

Дванадцятий метод: захоплення космополітичними національними патріотичними партіями та організаціями через таємне проникнення в наші організації, захоплення керівних посад, організу-

вання конфліктів, розбрату, компрометації патріотів, аби перекласти на себе керівництво українським рухом, спрямувати його у вигідне для себе русло.

Тринадцятий метод: замість створення сильної Української народної армії, здатної захистити українську державу від зовнішнього ворога, — перехід на стовідсоткову контрактну службу в армії, перетворення армії на армію кишенькових найманців, яких можна було б використати у внутрішніх конфліктах проти свого народу, для захисту інтересів наших господарів — космополіти.

Чотирнадцятий метод: знищення української нації через алкоголізм, наркоманію молоді — нашого майбутнього.

П'ятнадцятий метод: духовне і фізичне знищення українських дітей — нашого майбутнього. Реалія наших днів — голодні діти. Тільки 5% українських дітей по закінченні шкіл є практично здоровими. Збільшується число безпритульних дітей, дітей-жебраків. Кількість дитячих злочинців зросла вдвічі. 2000 року їх було 37 тисяч. Телебачення отруює дитячу психіку, розбещує юні душі. В Одесі зафіксовано відеостудію, яка знімала порнофільми з участю дітей (наймолодший «порнозірці» сім років).

Микола
ОЛЕКСІЧЕНКО
Запоріжжя

ЗВЕРНЕННЯ Української Консервативної партії про оголошення громадянської непокори урядовцям-злочинцям

(Початок на 7-й стор.)

Міністр палива та енергетики І. Пачков, міністр із надзвичайних ситуацій Д. Жванія всупереч чинному законодавству України не володіють державною українською мовою, не вивчають її і вперто послугуються мовою сусідньої країни, що також є свідомим зрадництвом українських національних інтересів.

Українська Консервативна партія звертається до працівників усіх правоохоронних структур, Служби безпеки, Міністерств оборони, транспорту і зв'язку, освіти і науки, палива та енергетики, із надзвичайних ситуацій, до всіх національно свідомих громадян України про проведення акції громадянської непокори до того часу, доки Порошенку, Турчинову, Пинзенику, Ніколаєнку, Терехові, Поліщуку, Тополовці, Рябкіну та інші високосоподобні не складуть добровільно депутатських повноважень або не підуть у відставку, а Пачков та Жванія не перейдуть на державну мову або не полишать своїх посад.

Вимагаємо також від Президента України В. Ющенка, Голови Верховної Ради В. Литвина, Прем'єр-міністра Ю. Тимошенка належним чином виконувати оплачувані українським народом державні обов'язки й не доводити до того, щоб підпорядкованим вам посадовцям українські люди силою витягали з міністерських кірсел. Нагадаємо, згідно з Декларацією прав людини ООН, право на повстання має кожний народ. І вас найняли на найвищі державні посади не для того, щоб ви дозволяли своїм нахабним підлеглим нехтувати Законом України. Тому вимагаємо до 15 липня 2005 р. узгодити склад Уряду відповідно до чинного законодавства України. Якщо нас переслідуватимуть за політичні вимоги, вдатимемося до всіх засобів, передбачених Декларацією прав людини ООН.

Президія Національної Ради
Української Консервативної партії

14 червня 2005 р., Київ

Авторитетна думка

УКРАЇНЬКА КОНСЕРВАТИВНА ПАРТІЯ — ПАРТІЯ ХХІ СТОЛІТТЯ

20 ЧІТКИХ ПРОПОЗИЦІЙ ДО ПРОГРАМИ УКП

1. Головне соціальне, економічне й геополітичне завдання — зберегти українську титульну націю. Україна — для всіх, хто працює і живе для цього. Україна — сильна, потужна, незалежна держава з власною світоглядною й ідеологічною доктринами.

2. Забезпечити дієвість влади. У сфері управління центральних органів влади необхідно залишити тільки головні питання: оборона, зовнішня політика, фінанси, транспорт, зв'язок, енергетика, екологія, наука, освіта, культура. Усі інші питання повинні вирішувати місцеві влади.

3. У визначенні економічної та фінансової політики країни виходити з того, що існує два види капіталу: капітал здоровий, зароблений працею, і капітал паразитичний. Паразитичний капітал — це фінансовий анонімний капітал, виражений в акціях, облігаціях, цінних паперах тощо. Його небезпечність в тому, що він, відриваючись від національного виробництва, дуже легко потрапляє до рук представників фінансового интернаціоналу, банкірів, призводить до панування

міжнародних фінансових кланів над господарствами країн і поневолює їх, встановлюючи наддержавне управління.

4. Ліквідувати наддержавне управління нашої країною, яке відбувається у кредитно-фінансовій сфері. Наявність у фінансовій системі будь-якої держави іноземної валюти означає, що ця держава керує наддержавним центром управління, і там немає місця забезпеченню національних інтересів. В основі управління кредитно-фінансовою сферою — позичковий процент. Маніпулюючи розмірами, пропорціями між власним і позичковим капіталом країни та схемами повернення боргів, можна формувати як загально тенденції розвитку окремо взятої країни. Цей основний механізм управління країною належить ліквідувати.

5. Для розвитку виробництва законодавчо заборонити лихварство і видавання грошей під лихварський відсоток. Відмовитися від усіх міжнародних запозичень під позичковий відсоток. Надати грівний статус єдиного засобу платежів на території

України, як це й передбачено Конституцією України.

6. Для створення додаткових умов проти інфляції ухвалити закон України про обов'язкову оплату експортних операцій у національній валюті. Тобто всі товари, що продаються Україною за кордон, мають оплачуватися гривнями.

7. Запровадити повну монополію на алкоголь, тютюн і шкор, на їхнє виробництво і збут, що сприятиме наповненню державної скарбниці.

8. Рішуче боротися з проявами сепаратизму і неоколоніалізму. Головна небезпека для країни — це подірблення України на окремі дрібні держави й остаточний розвал її економіки, перетворення країни в колонію.

9. Приватизація позбавила державу майже всіх засобів масової інформації (ЗМІ). Наближена до верхівки держави фінансова олігархія, в руках якої всі ЗМІ, негативно впливає на суспільну думку в країні та за її межами, пропагуючи з телеекранів і газет жорстокість, насильство і порнографію. За появу на телеекранах таких сцен за-

конодавчо закріпити покарання — або штраф у розмірі 500 тисяч грн. або позбавлення ліцензії на телемовлення, або ж закріплення друкованих ЗМІ.

10. Оберегти всі народи країни, не провокувати етнічний розбрат, національну ворожнечу, заборонити організації расистсько-нацистського спрямування.

11. Покінчити з тотальною корупцією, що охопила всю країну. Олігархи й «реформатори» нанесли країні значні економічні економічні втрати. Їх необхідно віддати під суд, а тих громадян, які мають два паспорти, виселити за межі держави.

12. Відновити банківську систему в країні і державний контроль над комерційними банками. Повернути населенню всі заощадження в ощадних касах і компенсувати втрати від діяльності фінансових пірамід. Державна повинна гарантувати всі типи банківських вкладів.

13. Держава має звернути увагу на проблеми села. Селяни — справжні трудівники села, вони завжди були опорою нашої держави, тим підгунтям,

на якому базувалася могутність України. А різні «аграрні» партії, асоціації та спілки показали свою нездатність захищати інтереси сільських виробників.

14. Жіночі питання вирішити так, щоб жінка відчувала себе жінкою (менше працювала, мала добру підтримку від держави та суспільства). Реформи не повинні призводити до розпаду сім'ї, людського горя, сирітства, депопуляції населення.

15. Українська православна церква має стати сильнішою. Голос її повинен звучати твердіше. Церква — це не місце для отримання прибутку, а структура формування духовності й виховання українського народу.

16. Не підтримувати вступ України в НАТО і Європейський Союз. Особливу увагу приділяти вирішенню питання національної безпеки країни, зокрема відновленню і збереженню військово-промислового комплексу, підтримці беззастатності Збройних сил, відновленню ядерного потенціалу країни, турботі про соціальне становище військовослужбовців, престижу армії, міліції та СБУ.

17. Законодавчо захистити український народ. Розробити й ухвалити за-

кон про корінну націю. Нині український народ не тільки поділено за регіонами — Схід, Захід, Центр, Крим — нині українців пропорційно менше представлено в органах законодавчої й виконавчої влади, ніж інші національності. Серед українців пропорційно менше освічених, як і здорових, їх більше помирає, зменшується їх чисельність, словом — гине український народ!

18. Відновити графу «національність» у паспорті громадян України. Число депутатів у Верховній Раді скоротити до 100. Вибори проводити тільки за партійними списками, забезпечуючи пропорційність кількості депутатів відповідно до кількості населення тієї чи іншої національності.

19. Законодавчо заборонити вживання ідентифікаційних кодів. Бог дав людині ім'я, а не код. Ми — не тварини, щоб нас таврувати.

20. Покращити турботу держави про дітей, ліквідувати безпритульність, збільшити підготовку спеціалістів у вищих навчальних закладах за державним замовленням.

Українська Консервативна партія — за нормальне, справедливе суспільство, що стабільно розвивається, за достаток і добробут кожної сім'ї, кожної людини, сильну і тверезу державу. Люди повинні добре і щасливо жити, а не сидіти в злиднях й боятися за майбутнє.

Микола СЕНЧЕНКО,
доктор технічних наук,
професор

✓ **Пропозиція**

ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ УКП

1. УКП — це передусім партія українців, вона визнає український націоналізм та українську національну ідею як основу побудови Української держави (де держава — це форма існування нації; український націоналізм — це ідеологія існування та розвитку української нації; українська національна ідея — це сума прагнень української нації до свого всебічного розвитку).

2. УКП визнає володарювання та господарювання в Україні переважно українців як корінної нації, яка чисельно переважає, а тому гасло УКП: «Розбудова української України». Представники всіх інших націй можуть жити й працювати в Україні, але вони не повинні претендувати на владу в Україні.

3. Мета УКП: згуртування українців в єдину націю та побудова розвиненої могутньої держави.

4. Завдання УКП:
а) згуртувати українців в єдину українську націю та зосередити її інтелект у керівне ядро нації;

б) дати можливість кожному українцеві брати участь у розвитку української нації та Української держави;

в) розробити програму всебічного національного розвитку українців та втілити її в життя;

г) забезпечити юридично національні та інші права українців;

д) між українцями та УКП має бути взаємна допомога;

е) підвищити рівень освіти українців; заохочувати їх всіляко допомагати українцям в отриманні вищої освіти (найкращий спадок, який українці може залишити своїм дітям, — це дати їм вищу освіту);

є) захистити українську мову як єдину державну, сприяти її поширенню в усіх сферах державного та суспільного життя;

ж) виховувати в українців як етнічної громади, що проживає на своїй етнічній території, національну свідомість та почуття господаря;

з) заснувати Інститут стратегічного аналізу (розроблення проблем зовнішньої та внутрішньої безпеки української нації та Бюро з розслідування злочинів проти українців та української нації;

і) всіляко чинити спротив уніфікації національних культур у світовому масштабі, як і насадженню в Україні чужих культур ворожого та руйнівного для української культури характеру;

к) всебічно допомагати українцям діаспори повернутися в Україну;

л) всебічно допомагати представникам нацменшин повернутися на їхню історичну батьківщину;

м) сприяти духовному відродженню української нації; заснувати Інститут духовних наставників (виходячи з розуміння єдності Боготворця, природи, української нації, родини);

н) заснувати Інститут національної пам'яті українців; о) всіляко зміцнювати в родині як головну ланку нації та Української держави; виховувати в українців глибоку повагу до батьків та Батьківщини, патріотизм, відданість українській нації та Україні;

п) виховувати в українців усвідомлення того, що українці — одна родина;

р) сприяти фізичному розвитку та оздоровленню української нації;

с) сприяти екологічному відродженню України, поверненню її лісів, водоймищ до природного стану;

т) сприяти розробленню та введенню в дію наукових досягнень, які знижують технологічні енерговитрати, зберігають і відновлюють природне довкілля України, гармонізують взаємини між людиною і природою.

ПРОГРАМА ДІЙ, необхідних для піднесення престижу УКП

1. Відкриття кримінальної справи з Голодомору 1921—1923, 1932—1933, 1946—1947 років та зі знищення української інтелігенції (припіром, СВУ) у 1928 — 32 роки.

2. Подати позов про заборону юдо-расистської ідеології в Україні; звернутися з вимогою офіційного юридичного тлумачення слова «antisemitizm» (з чітким юридичним визначенням мов його вживання) до Мін'юсти, Генеральної прокуратури і МВС.

3. Ініціювати проведення референдуму про заборону масонських і сіоністських організацій в Україні.

4. Подати вимогу до Конституційного Суду скасувати Закон «Про національні меншини».

5. Ініціювати проведення референдуму про повернення позначки «національність» у паспорт громадянина України; щороку публікувати звіт про всі дії в Україні та світі, спрямовані проти української нації.

6. Подати судовий позов про незаконність проведення приватизації (аби визначити для кожного громадянина йому належну частку майна України після настання нею незалежності в 1991 році) та повернути підприємства в державну власність.

7. Розробити й подати до Верховної Ради проект закону «Про Українську націю та громадянину України», скасувати чинність на території України «Декларації прав та свобод людини» («Декларація прав та свобод...» вивисення права громадянина над правами української нації та держави, що не допустимо).

8. Розробити й подати до Верховної Ради проект закону «Про представництво у Верховній Раді представників національностей в Україні пропорційно їхній чисельності».

9. Розробити та подати до Верховної Ради проект закону «Про заборону приватизації майна будь-яких підприємств вартістю понад 20 000 доларів США».

10. Розробити та подати до ВР проект закону «Про заборону іноземним громадянам приватизувати нерухоме майно на території України».

11. Розробити та подати до ВР проект закону «Про державність української мови та використання мов національних меншин в Україні».

12. Розробити та подати до ВР проект закону про вилучення частини 2 статті 15 Конституції України та проект закону «Про ідеологію розвитку української нації та Української держави».

13. Розробити та подати до ВР проект закону «Про максимальний розмір земельної ділянки під житлову

забудову», в якому визначити розмір земельної ділянки, виходячи із фізіологічної норми площі, необхідної для проживання (наприклад, не більш як десять соток для сім'ї і не ближче як 500 м від річок та водосховищ); давати дозвіл тільки на одну земельну ділянку.

14. Розробити та подати до ВР проект закону «Про заборону права власності на землю та про її довгострокову оренду і передачу оренди у спадщину».

15. Розробити та подати до ВР проект закону «Про ухвалення Верховною Радою тільки дозвілних законів» (зараз навпаки — ухвалюють тільки заборонні закони, а все, що не заборонено, вважається дозволено; це не правильно, бо поле беззаконня завжди більше і ширше за поле дії заборонних законів, що сприяє шахрайству).

16. Розробити та подати до ВР проект Конституції, де: а) в основі має бути поняття справедливості; б) чітко визначити права й обов'язки держави та громадянина; в) наголосити, що державотворча нація — лише українська нація; г) заборонити подвійне громадянство.

17. Розробити та подати до ВР проект доповнень до Кримінального Кодексу України «Про покарання осіб, винних у фальсифікованні виборів до рад усіх рівнів».

18. Розробити та подати до ВР проект закону «Про зворотний зв'язок між обраним органом чи то депутатом та громадою, яка їх (його) обрала», де було б закріплено механізм постійного контролю за дією органу чи то депутата і який уможливив би за потреби їхнє відкликання чи то обрання.

19. Ініціювати створення «Всесвітнього об'єднання націоналістичних організацій» задля розвитку нації та їхньої взаємодопомоги, протидії масонству, сіонізму, глобалізації та ідеї «суспільства споживання», неконтрольованого капіталізму (або створити «Всесвітню антисіоністську лігу»).

20. Розробити та подати до ВР проект закону «Про заборону приватної власності на засоби масової інформації та дозвіл володіння ними тільки для політичних і громадських організацій».

Юрій ПОПОВ, доктор біологічних наук

✓ **Єдея!**

СПІЛЬНО СТВОРИМО ХРЕСТОМАТІЮ УКРАЇНСЬКОГО БУТТЯ

**ПРЕЗИДЕНТОВІ МАУП
голови Української Консервативної партії Георгію ШОКІНУ
ШАНОВНИЙ ГЕОРГІЮ ВАСИЛІОВИЧУ!**

Дозвольте виразити підтримку у Вашій справедливій і мужній боротьбі з невідгасимими та недремними українського народу.

Ваша відвертість у відкритому листі «Припинити злочинні дії організованого єврейства» («Персонал Плюс» від 14 — 19 квітня 2005 року) заслужовує на похвалу і підтримку.

Ви — голова Української Консервативної партії. Якщо вірити довідникам, то консерватизм — один з основних ідеологічних напрямів, для якого характерне прагнення до стабілізації соціальних процесів, надання переваги традиційним суспільним інститутам.

Так, Англія та ще кілька країн світу, де умови життя не змінювалися століттями, де традиції віками трансформувалися у «неписані закони», можуть мати консервативні партії. Україні ж, на жаль, у цьому не поталанило — історія її давня, але занадто розмаїта, не вистачило їй часу на становлення традицій, які можна було б у «чистому вигляді» визначити як консервативні. Натомість у нас є традиційні елементи побуту, які за умови відомого опрацювання можна було б покласти в основу консерватизму. Це козацькі традиції. Цітравада, ці традиції у висвітленні псевдонауковців не придатні для використання Українською Консервативною партією. Ці «козацькі традиції» потрібно спершу відшукати від бруду і скверни, які на них наліпили протягом минулих 350 років вороги українського народу. А за останні десятиліття особливо постаралися сплускати українське козацтво різного роду білеси, сагайдаки та інші поспіаки.

Ліши традиції оздоровленого українського козацтва мають стати основою майбутнього консерватизму. Це має бути новітній, прогресивний і перспективний консерватизм, який постійно удосконалюється, а не старий, закам'янілий.

Українське козацтво гідне, щоб наслідувати його традиції. Вони мають стати консервативними. Козацтво було й має бути: — авангардом успіху, тобто стати на чолі суспільства в усіх, без винятку, прогресивних напрямках його діяльності та розвитку;

— становим хребтом суспільства, тобто основою розбудови суспільства; — головним надійним охоронцем, захисником та оборонцем усіх завоювань та досягнень суспільства, особливо території України з її морськими кордонами; — зразком шляхетності й елітності для усіх прощарків суспільства, особливо для молоді....

Якщо політичний загал погодиться взяти за основу консерватизму основні традиції українського козацтва, тоді бачано й у Статут партії внести відповідні корективи. Так, наприклад, назвати партію «Козацькою Консервативною партією України». Це було б дуже доречно, позаяк Президент України — Почесний Гетьман України.

Пропоную укласти «ХРЕСТОМАТІЮ УКРАЇНСЬКОГО БУТТЯ» — книгу заповідей, обрядів, традицій та інших складників буття українського народу», яка могла б стати провідною книгою у політичній консервативній орієнтації для Вашої партії.

Як відомо, людство протягом тисячоліть свого існування та розвитку створило величезну кількість припущень, домислів і уявлень про надприродні сили, що з часом систематизувалося у політеїстичні та монотеїстичні вірування. Відповідно до вірувань уклали Міти, Веди, Авесту, Біблію, Коран, Талмуд тощо, а також будували храми, церкви, костілки, мечеті, синагоги.... Це, зазвичай, зміцнювало, консолідувало народи у вирішенні найскладніших питань — чи то у здобутті перемоги над ворогом, чи то у виході з загальнонаціональної кризи, розбудові народного господарства тощо. Тобто єдність нації, народу зміцнюється духовно.

Звертає на себе увагу такий факт: що величезні храми, то монументальні нації, народи, держави. Український народ споконвічно осілий, він має давню історію й культуру з гуманними традиціями, з цікавими звичаями й обрядами....

Видатні мітиці зафіксували для нащадків важливі чинники життя, боротьби, побутування діяльності нашого народу в літературі, поезії, піснях тощо.

Настала пора розпорощені скарби духовного національного здобутку систематизувати, упорядкувати й об'єднати в єдину ХРЕСТОМАТІЮ, яка стане настільною для кожної української родини, важливим чинником у консолідації, розбудові та зміцненні українського народу, української державності.

**Петро
ПІДЛУБНИЙ**

ПЕРСОНАЛ
люкс №25-26

✓ **Кооперативний рух**

«ЗВІЛЬНИТИСЯ ВІД ЧУЖОЗЕМНИХ ЗАЙД»

**ГОЛОВІ УКРАЇНСЬКОЇ
КОНСЕРВАТИВНОЇ ПАРТІЇ
ГЕОРГІЮ ШОКІНУ**

Високоповажний пане голово!

Основні принципи УКП викликали інтерес серед прихильників відродження кооперативного руху в Україні.

Вам, безперечно, відомо, що потужною силою об'єднання й консолідації волі та духу українського народу в найскладніших і, здавалося б, безвихідних історичних кризових ситуаціях була діяльність самобутньої української кооперації, побудованої на морально-етичних християнських засадах і принципах демократичного самоврядування. Так, українська кооперація, яка за своєю масштабістю і популярністю не мала аналогів у світовій практиці, оскільки в нечужо складних умовах воєнної розрухи й політичних переворотів об'єднала понад 12 мільйонів (60 відсотків) населення України, стала матеріальним і духовним підґрунтям власних національних сил у державотворенні Української Народної

Республіки.

Західноукраїнська кооперація в умовах політичних, економічних і територіальних обмежень польським урядом, світової економічної кризи 30-х років минулого століття стала складником національної ідеї, надійним захисником життєвих інтересів, зокрема знедоленого українського селянства Галичини. Вона була членом Міжнародного кооперативного альянсу та міжнародних торговельних організацій, розвивала освіту й аграрну культуру селян, регулювала ринкові виробничі відносини дрібних селянських господарств і збув їхню сільгосппродукцію на внутрішньому ринку Польщі та інших країн Європи. Кооперація дбала про норми соціально-побутової моралі широких верств українського населення, протистояла чужинському матеріальному визиску і свавільній владі, стала практичною школою морально-етичного формування патріотичної національної кооперативної еліти,

найавторитетнішою громадською інституцією краю, яка здобула всенародне визнання.

Українська кооперація, започаткувавши в Україні новий суспільний лад — кооперація, зазнала тотального грабування комуністичною диктатурою, руйнування організаційних структур, паплюження і цькування, репресій, фізичного знищення її керівництва, цілковитого заборони. Було створено одержавлену систему так званої споживчої кооперації, яка десятиліттями років грабувала сільське населення....

Українська кооперація після своєї заборони в Україні активно розвивається в поселеннях української діаспори. 1973 року з ініціати центральних українських кооперативних установ США, Канади й Австралії було створено Українську Світову Кооперативну Раду (УСКР).

Нині це потужна кооперативна фінансова організація, яка, крім матеріальної допомоги членам кооперативу, підтримує українські школи,

релігійні та молодіжні організації, культурні й мистецькі, наукові й видавничі центри, надає допомогу тим, хто її потребує, зокрема воєннопобитим з українських громад Світового Конгресу Українців.

Звертаємося до Вас як до видатного політичного діяча, захисника християнських духовно-етичних і національних цінностей українського народу, людини політично принципової — підтримати розвиток загальнодержавної стратегічної концепції і конкретних механізмів розвитку кооперації в Україні. Виховання високоосвідомої громадянської активності українства дасть змогу вийти зі складного кризового становища, аби назавжди звільнитися від чужоземних зайд і криміналізованих владних режимів.

**Федір КОВАЛЬ, з надією на підтримку
Львівського обласного товариства «Український кооперативний рух»**

Із класики консерватизму

У видавництві МАУП готується до друку збірник праць вітчизняних політиків «Український консерватизм». Історія розвитку і становлення українського консерватизму тривала й складна. А саме слово conserve, що з латинської означає «зберігати», зберігає «духовну настанову, що бачить особливу цінність у традиційному ладі й у традиції освячених установок і формах життя, і тому бажає їх зберегти» (Енциклопедія українознавства. Т.3, стор. 1108).

До збірника ввійдуть праці відомих діячів українського консерватизму Василя Кучабського, В'ячеслава Липинського, Степана Томашевського та інших. Наразі пропонуємо статтю В.Липинського «Національна аристократія»

Коли, бажаючи пізнати методи політичної організації державно-національних рухів, приглянемо до життя людських громад, то побачимо, що існування якогось колективу з певними ознаками окремішності, як відмінна розмовна мова, інший тип, характер, звичаї і т. д., ще не означає його національної індивідуальності. Ця індивідуальність, тобто національна, а не етнографічна чи провінційна, окремішність, це продукт історичного процесу соціального життя даного колективу — це твір, формація історії, як кажуть одногласно всі дослідники національного питання.

Але ж творами історії являються всі взагалі форми людського співжиття, яких поза поняттям часу помислити не можна. Твором і формацією історії є не тільки нація, але й політична партія, професійна спілка, співоче чи наукове товариство і т. д. Мало того — твором історії є й одне людство, так і те, що їх роз'єднує, — однаково, як народження, життя і розвиток нації, так і її руїна, занепад і смерть.

І коли під поняттям нації розуміти зовсім окремі й індивідуальні, живий і життєздатний, з покоління в покоління переходячий твір людського співжиття, то нація є формацією не тільки взагалі історії, а історичного наростання і розвитку серед певного етнічно-відмінного людського колективу іменом конструктивних, а не деструктивних, іменом організуючих, а не руйнуючих політичних вартостей. Витворювання і здійснення оцих політичних конструктивних вартостей — починаючи від якоїсь політичної організації, об'єднаної одною національно-політичною ідеєю, і кінчаючи найвищою формою національної організації: національною державою — має на меті усвідомити і зорганізувати даний людський колектив, зв'язаний механічно певними вродженими йому рисами подібності і одним стихійним ірраціональним хотінням, в одну органічну, свідому себе цілість, що вже свідомо бореться за своє існування, за свій розвиток, за здійснення свого вже усвідомленого спільного національного хотіння.

Доки такий людський колектив фізично існує і доки він на підставі оцей вродженої йому зовнішньої подібності, на яку складається звичайно розмовна мова, спільна територія, зближений фі-

зичний тип, характер і т. д., розвиває в собі свої власні індивідуальні об'єднуючі і організуючі політичні вартості — доти існує, живе і розвивається нація. Коли ж колектив фізично гине або ж перестає розвивати і укріпляти в собі оці свої

но глянемо на життя нації. В кожній з них є більша або менша, така або — в залежності од історичної епохи та відмінних умов існування — інша група людей, що кермує нацією, сточуючи на чолі її політичних організаційних установ,

них «одмахнутися» не вільно тому, кому дійсно дорога справа буття чи не буття власної нації; тому, хто в поті чола хоче знайти вихід з цієї руїни, в якій його нація опинилася...

Щоб не ажикати довгих окреслень, назовім ці групи людей «національною аристократією». Цей термін я вважаю кращим від інших, бо він в першій своїй значущості завдає об'єднання і організації, найкращих людей означає. Пізніше його стали вживати для означення родової аристократії, в протилежність до аристократії не родової. Але як родової аристократії, тобто нащадки аристократії, бувають не подібними до своїх предків і в процесі проводу і організування нації, якому ці предки служили, не відіграють іноді най-

часна інтелігентська демократія, не для означення нащадків тієї чи іншої посилаючої свою історію верстви (яку, зрештою, все можна і слід називати її власним іменем: шляхта, козацтво, патриції, лицарство, самураї і т. д.), а в значенні первісному того слова, так би мовити в його значінні граматичному, для означення тієї групи найкращих в даний історичний момент серед нації людей, які найкращі серед неї тому, що власне вони в даний момент являються організаторами, правителями і керманічами нації.

Рішаючим тут є той факт, що ці люди стоять в даний момент на чолі нації, що нація їх провідні признає, під їх проводом організована, вона живе, росте і розвивається. Значить, ці люди серед своєї

хліба і добуваючи його тяжкою працею в боротьбі з природою — кожнорасна національна аристократія мусить так об'єднувати і так організувати свою націю, щоб під її проводом нація мала якнайкращі матеріальні і моральні умови для перемоги в тяжкій боротьбі за існування.

І тому коли б якась група людей в нації, претендуючи стати національною аристократією, поставила свою націю в умови боротьби за існування гірші в порівнянні з іншими націями, то така група людей або гине разом зі своєю нацією, або буде усунена від проводу іншою, більше до проводу здатною групою серед нації, або ж, коли вона одна тільки серед даного етнічно-відмінного колективу репрезентує національну ідеологію, то її змете якась чужа національна аристократія, яка оцього етнічно-відмінного колективу забезпечить необхідні кращі матеріальні і моральні умови в боротьбі за існування і одночасно дасть йому свою національну ідеологію, перетворить його на свою націю.

З цієї простої аксіоми, виведеної з очевидних фактів всякого соціального життя, ясно, що повсякчасна національна аристократія, для того, щоб змогти виконати як слід і не на жарті свою надзвичайно небезпешну і надзвичайно тяжку організаційну роль в нації, в умовах повсякчасної і повсюдешної тяжкої боротьби за матеріальне існування, мусить сама мати матеріальну силу і то силу більшу, ніж яка-небудь інша група в нації. Це перше.

Друге: використовувати кожнорасно національну аристократію своєї більшої матеріальної сили для виконання своїх організаційних національних завдань мусить мати в розумінні цілої нації законну підставу, мусить відповідати тим поняттям законності і громадської моралі, якими живе в даний історичний момент ціла нація. Іншими словами, кожнорасна національна аристократія мусить мати, крім матеріальної сили, ще й моральний авторитет в очах своєї нації.

Без цих двох основних прикмет: матеріальної сили і морального авторитету — немає і не може бути національної аристократії. А без національної аристократії — без сильних і авторитетних провідників та організаторів нації в її тяжкій боротьбі за існування — немає і не може бути нації.

* Друкується за виданням: Липинський В. Листи до братів-хліборобів. Про ідею і організацію українського монархізму. Нью-Йорк. В-во «Булава». 1954

В'ячеслав Липинський

НАЦІОНАЛЬНА АРИСТОКРАТІЯ

окремі об'єднуючі і організуючі його для цілей самозбереження і розвитку політичні вартості, то нація розкладається, гине, перестає якою нацією існувати.

Хто і як в дані етнічно-відмінні колективи і на даній території, яку цей колектив займає, веде перед в процесі його організації і об'єднання? Хто і як творить в ньому вищі громадські національно-конструктивні вартості? Хто і як, кажучи образно, відіграє в ньому роль дриждів, на яких пасивне етнографічне тісто того колективу росте і перетворюється в активну націю?

Бо що це не робиться автоматично, в силу якогось, обов'язкового всіх людей, «наукового соціального закону», найкращим доказом служить те, що одні етнічно-відмінні колективи, посідаючи свій окремий характер, тип, територію, окрему розмовну мову (напр. провансальці, бретонці, шотландці, різні германські племена, кашуби і т. д.), націями не стали, а інші такі ж етнічно-відмінні колективи в собі прикмети окремої індивідуальної нації розвинули. Значить, не етнографічна маса, яко така, не тип, не характер, не мова, не окрема територія творять самі по собі, автоматично, націю, а творить націю якась активна група людей серед цієї етнографічної маси, група, що веде серед неї перед в розвитку об'єднуючих, організуючих, будуючих націю політичних вартостей.

Що така група чи такі групи людей в кожній нації дійсно існують, це ми побачимо, коли уваж-

В'ячеслав Липинський

Політичний і державний діяч. Історик, філософ, публіцист, дипломат, повноважний міністр і посол Української Держави в Австро-Угорщині. В пам'яті нащадків залишився лідером української державності, майбутню України пов'язав з ідеєю розбудови гетьманської держави.

Із книги «Золоті імена України». «Народжені Україною»

що витворює певні культурні, моральні, політичні і цивілізаційні вартості, які потім присвоює собі ціла нація і якими ця нація живе і держиться. Тоді вони, ці «Божі люди» нації? Як їх зовнішні і внутрішні прикмети? Яка їх історична еволюція? Яких методів вживають вони для здійснення своїх цілей? — ось ряд питань, що від

кої ролі, так знов «безродні» організатори і правителі нації, коли вони дійсно виконують оці вічні аристократичні завдання, стають новою аристократією, предками нової національної аристократії.

Отже, підкреслюю, що тут і завжди живило слово аристократія не в тім насмішкватім значінні, яке надає йому су-

нації найкращі, без огляду на це, чи в порівнянні з аристократією інших націй вони стоять на вищій чи нижчій ступені цивілізаційного, морального і політичного розвитку. І тому в цім значінні аристократією треба називати і лицарів-феодалів за часів абсолютизму, і офіцерів Наполеона, і пруських «юнкерів» часів розвитку Германської Імперії, і фінансову буржуазію, що править сучасною Францією чи Америкою, і російську бюрократію часів Петербурської Імперії, і англійську робітничу аристократію, зорганізовану в англійських робітничих організаціях, яка поруч старої аристократії починає грати все більшу роль в національній життю Англії. Так само, як аристократією прийшлося би називати навіть сучасні російські «совнаркоми», коли б вони не пограбували російську націю, а змогли її зорганізувати і забезпечити їй дальший розвиток, і як предками нової української аристократії стали б сучасні українські інтелігентські соціалісти та демократи, коли б вони своїми республікансько-демократичними політично-організаційними методами зуміли перетворити і зорганізувати українську етнографічну масу в свідому і незалежну націю, коли б вони здатні були стати тим, чим вони хочуть бути: провідниками і організаторами нації, тобто власне національною аристократією!

<...> В постійному рухові громадського життя, в цій людській явишні, що поділена на різні нації, котяться в часі, борючись між собою за шматок

✓ Вища освіта — не на папері

ДО НОВИХ СТАНДАРТІВ НА ОСНОВІ ПОЗИТИВНОГО УКРАЇНСЬКОГО ДОСВІДУ

Пропозиції до реформування вищої школи

(Закінчення. Початок див. у №№ 23—24)

Загальні пропозиції щодо третьої проблеми. Згідно з прогнозами ЮНЕСКО, у ХХІ ст. цивілізованого рівня добробуту досягнуть тільки ті країни, де 40–50% працездатного населення матимуть якісну вищу освіту.

Для швидкого досягнення рівня передових країн — і інтелектуально, і фактово — уряд Південної Кореї, попри неймовірні повсюдні труднощі, відправляє десятки тисяч молодих людей на навчання в цивілізовані країни і нині забезпечує надання вищої освіти 80 з 100 випускників середньої школи, чим уже доганяє Японію!

Згадаймо історію. Вільне економічне товариство Росії, щоб вивести країну з кріпосного економічного занепаду, зосередило зусилля на організації навчальних закладів з глибоко продуманими навчальними планами. У результаті 1913 року Росія вийшла на перше місце у світі з ділової активності і на друге — після Німеччини — з книгодрукування. Правду про це Комуністична партія приховувала, як і багато іншого. До речі, після розвалу СРСР простий люд республіки опинився в такій же соціально-економічній ситуації, як і народи Російської імперії після скасування кріпосного права 1861 року.

Нині в Україні лише близько 13% населення мають повну і 16–18% неповну вищу освіту. Отже, перед Україною стоїть надзвичайно важка проблема — надати всім бажаючим можливість отримати якісну вищу освіту, щоб не опинитися на рівні відсталіх країн.

Ющенко з командою опинилися в ситуації, коли, як то кажуть у народі: батько заходить у пограбовану хату — одне дитя кричить хочу їсти, друге — мені холодно, третє — мені темно, четверте — ніяк йти в школу, а ще грабіжник тихенько намагається вихитися з хати останнє. Розумний батько передусім забере награбоване від злодія, налагодить добрі стосунки з сусідами і організує дружню роботу сім'ї. І все ж попри все те, що напрацьовувалося роками, за півроку-рік надолужити неможливо.

Нині ті, хто грабував і допомагав грабувати, каламутять воду, щоб і далі в каламутній воді ловити велику рибу. Пригляньтеся добре до постатей з КПУ, СДПУ(О), Партії регіонів та інших, які представляють у парламенті відповідні партії. Запам'ятайте тих, хто кричить про добробут народу, лякає Іраком, ЄС, «бореться за надання російської мови

статусу офіційної в національній державі, а фактично сіє ненависть між Росією й Україною», блокує і саботує рішення уряду Ющенка — Тимошенка, спрямовані на захист інтересів народу, бореться проти вступу України в НАТО і просто переливає з пустого в порожнє, замість спрямувати зусилля на боротьбу з безробіттям у малих містах і селах, на захист народного добра від вивезення за кордон, адже щороку в офіційній зоні з України вивозять до 4 мільярдів доларів. Інформація для роздумів: торік у Полтавській області на виробництві загинуло 29 і отримало травми 469 осіб. Якщо приплюсувати смертність шахтарів, смертність і отримання травм на виробництві в інших галузях — це у сотню разів більше, ніж наші втрати в Іраку чи майбутній співпраці з НАТО, яка ще невідомо коли відбудеться і взагалі чи відбудеться. Родини загинулих в Іраку отримують 108 000 доларів (600 тисяч грн) за втрату члена сім'ї, це й пенсія, а родини тих, які загинули на виробництві в пограбованій Україні, що отримують?.. А смерті на розбитих необлаштованих дорогах, смерті від насильства... Вони на совісті багатьох депутатів, для яких Україна — поле для розкрадання.

Мені можна дорікнути за відволікання від теми, але освіту не можна розглядати окремо від процесів, які негативно впливають на вирішення її проблем.

Складність вирішення проблеми обумовлена, з одного боку, ілюзіями про безплатну освіту, що їх культивували комуністи для вербування виборців, аби залізати у кріслох ВР України й забезпечити собі багате життя і пенсії в сотню разів більші, ніж у простого трударя (нині оприлюднено, що, наприклад, п. Білокозюк уряд Януковича призначив пенсію більш як 14 000 грн на місяць з виплатою на вихіді понад 250 000 грн). Ось як дбали про теплі школи, комп'ютери, підручники, книжки для наших дітей пани Кравчук, Кучма, Симоненко, Медведчук, Янукович, Азаров!

Ми навіть звикли, що вища освіта має бути безплатною, хоча нічого не буває безплатним, усе коштує і оцінюється відповідно частинкою життя людини, яку вона витрачає на досягнення конкретної мети, простіше на зароблення певної кількості грошей. 1985 року — «час розквіту СРСР» — було одне місце у вищій школі на п'ять випускників середньої школи. У результаті одному була вища школа, а чотирьом — «будови комунізму», В'єтнам,

Корея та інші війни. Отже, на мене, який потрапив до інституту, працювали мої батьки та ще батьки тих чотирьох дітей, які не потрапили до ВНЗ. Чи це справедливо? Де дефіцит — там спекуляція, хабарництво, корупція. Якби робітник у СРСР отримував справедливий зарплату 2–3 тис. рублів, як американський робітник, і сам розпоряджався заробленим, то міг би дві–три місячні зарплати відкласти на навчання дітей і в умовах відкритості кордонів навчати їх у будь-якому університеті світу. А так йому на руки давали мізер від напрацьованого, а левовою часткою зарплати користувалися нероби і секретарі КПРС.

Згадаймо, як ці секретарі КПРС і ВЛКСМ, які сиділи у пропрезидентській більшості ВР України і у верхніх ешелонах влади вже незалежній Україні, приватизували напрацьоване трударем. Для прикладу, Ю.Звягільський — прем'єр-міністр — вивіз понад 300 мільйонів доларів в Ізраїль і отримав Героя України. Якби ці 2 мільярди грн було спрямовано на обладнання лабораторій ВНЗ, то вони не були б нині в такому жалюгідному стані. За допомогою ваучеризації за безцінь було передано левову частку народного добра у власність родинним кланів (варість одного ваучера — майнового сертифіката, — виходячи з вартості народного добра України, становила понад 50 тисяч доларів, а оцінили їх у суму 1050 000 крб, що еквівалентно 20 кг вареної ковбаси в цінах 1993 року; отже, трудар за 70 років радянської влади, за оцінкою комуністичної партноменклатури, не заробив навіть собі на пенсію, а скупували їх по 3–10 крб, що менш як 0,0001 гривні, або 0,01 копійки). Тобто кожного громадянина було пограбовано на суму більш як 250 тисяч гривень. Якби кожний громадянин України отримав 250 тисяч гривень у своє розпорядження або отримав справжні відсотки за користування ними від акціонерних товариств чи банків, то сім'ї не мали б проблем з оплатою навчання своїх дітей у ВНЗ.

Нам треба усвідомити, що середня школа готує громадянина держави з відповідним інтелектуальним потенціалом — вона й повинна бути безплатною. Вища ж школа продає особливий, дорогий товар — спеціальність (на підготовку, наприклад, пілота-винишувача витрачається мільйони гривень за рік навчання, на трирічну підготовку одного спеціаліста нижчої ланки концерн «Фольксваген» витрачає 100 000 євро). Перепродуючи цей товар, людина отримує зарплату,

необхідну для життя. Отже, придбання товару-фаху має бути платним, особливо в пограбованій Україні.

Таким чином, уряд Ющенка — Тимошенка для вирішення проблеми доступу усіх бажаючих до отримання вищої освіти необхідно сконцентрувати бюджетні гроші, виділені на вищу освіту, в банку, де кожен громадянин за необхідності зміг би після зарахування через конкурс отримати безпроцентний кредит на навчання. (Ця ж пропозиція 1992 року міністру освіти Таланчуку, він хотів цю ідею втілити в життя, але незбаром неукраїнська влада «його пішли».)

Величина кредиту має регламентуватися залежно від доходу сім'ї в розрахунок на одного члена. Якщо бюджетні гроші, виділені на вищу освіту, надходять до ВНЗ через студента, то вони запрячують згідно з ринковою системою. У результаті всі охочі зможуть вступати до ВНЗ, і в бідного, і в багатого будуть однакові стартові умови, ми досягнемо додаткових інвестицій у вищу школу. Підвищиться відповідальність і отримання спеціальності згідно з покликом і інтелектуальним потенціалом студента. Такий кредит можна буде використати для активізації навчання. Закінчив ВНЗ на відмінно — повертаєш 50% кредиту (станемо багатшими, за гарне навчання можна буде повністю звільнити громадянина України від сплати боргу), закінчив на добре — повертаєш 75% кредиту, закінчив на посередньо — повертаєш 100% кредиту. Ректорати запрячують по-ринковому, вони шукатимуть і цінуватимуть гарних педагогів і вчителів, бо в поганій навчальній заклад абітурієнт не піде. Насамкінце, наша модель освіти, на мого переконання, дасть змогу в системі «батьки — діти — вища школа — галузь економіки — держава» зекономити мільярди гривень щорічно і через 3–5 років збільшити випуск спеціалістів у 1,4–1,5 рази. Безперечно, тут потрібні обговорення й експертизи. Нині ж ми маємо в освіті висококваліфіковані кадри, маємо добрі напрацювання, не маємо тільки доброго закону про вищу освіту, який розумно організував би працю освіти на благо народу України.

Юрій ЖУК, заслужений діяч науки і техніки України, доктор технічних наук, професор кафедри товарознавства та експертизи товарів Полтавського університету споживчої кооперації України

✓ Практика сіонізму

Одним з видів зброї сіоністських та інших злочинних структур організованого єврейства є провокація. Мета таких провокацій завжди одна — дестабілізація міжнародного спокою та збудження віртуального «антисемітизму». Час від часу в усіх ЗМІ зчиняється шалений галас про підпалення синагоги, про напад «антисемітів» на рабина або просто єврейського хлопчика, про вандалізм на єврейському цвинтарі й таке інше. Потім з'ясовується, що підпалив синагогу єврей, який при ній служив, але образився на рабина, що рабина ніхто не бив, що

що надгробні пам'ятники зруйнувалися з часом і від недогляду. Проте організаторів цієї злочинної провокації так і не покарали. Під час IV Всесвітньої конференції «Діалог цивілізацій: сіонізм — найбільша загроза сучасній цивілізації» у МАУП єврейські ЗМІ повідомили черговою «начебто свастиками хтось розмалював велике авто. Потім вже вирішили поширити свою провокаційну діяльність і на інші міста України — в Олександрівці Кіровоградської області намагаються сфабрикувати проти української родини вчителів кримінальну справу за «антисемітизм» силами місцевої хабарської (тобто юденцистської) громади. Однак, на думку звинувачуваних, і тут без грошей і підбурювання Равиновича не обійшлося.

ЄВРЕЙСЬКІ ПРОВОКАЦІЇ В УКРАЇНІ І У СВІТІ

єврейський цвинтар ніхто не чіпав, а єврейського хлопчика взагалі не було. Однак мета єврейських провокаторів на якийсь час досягається — суспільство збурене, пересічні євреї занепокоєні, Ізраїль має змогу всіх і вся звинувачувати в «антисемітизмі» й заманювати до себе нове «гарматне м'ясо».

Наприклад, у Франції місцева єврейка М.Леблан сама себе розмалювала свастиками, сама себе побила, а потім заявила на весь світ, що на неї напали «антисеміти». Справа дійшла до того, що навіть Президент Франції Ж.Шірак вимушений був прилюдно вибачитися перед цією шайкою (це при тому, що у Франції, як і в інших європейських країнах, скоюється щоденно десятки та сотні злочинів, але президенти зазвичай мовчать). Добре, що французькі полісмени брехню Леблан відкрили, а французький суд засудив її до чотирьох місяців ув'язнення та зобов'язав єврейську зловмисницю до примусових консультацій у психіатрів. Таке ж сталося і в США, де місцева єврейка — викладач коледжу — розмалювала своє авто свастиками (полюбляють, мабуть, євреї цей символ) і перед численними ЗМІ зі сльозами на очах звинуватила в цьому американських «антисемітів».

Схожі «штучки» зафіксовано й у Німеччині, Росії, Україні та багатьох інших країнах. В Україні, наприклад, зусиллями Равиновича, рабина Асмана та їхнього підручного Кацмана було широко розповсюджено нахабне-брехливі повідомлення про начебто факти вандалізму на єврейському кладовищі у Києві. Однак правоохоронні органи встановили,

що надгробні пам'ятники зруйнувалися з часом і від недогляду. Проте організаторів цієї злочинної провокації так і не покарали. Під час IV Всесвітньої конференції «Діалог цивілізацій: сіонізм — найбільша загроза сучасній цивілізації» у МАУП єврейські ЗМІ повідомили черговою «начебто свастиками хтось розмалював велике авто. Потім вже вирішили поширити свою провокаційну діяльність і на інші міста України — в Олександрівці Кіровоградської області намагаються сфабрикувати проти української родини вчителів кримінальну справу за «антисемітизм» силами місцевої хабарської (тобто юденцистської) громади. Однак, на думку звинувачуваних, і тут без грошей і підбурювання Равиновича не обійшлося.

Іншими словами, по черк єврейської організованої злочинності у впровадженні «антисемітських» провокацій у всіх країнах світу однаковий, а ось реакції місцевої влади на ці єврейські провокації різні. Якщо в інших країнах цих нахабних провокаторів ув'язнюють і відправляють на лікування у психіатричні, то в Україні, де за такими провокаціями «стирчать вуха» Равиновича (який вже й відсидів у в'язниці майже десять років і має два встановлені діагнози клінічної шизофренії), до таких злочинців і психічно хворих жодних заходів влада не вживає. Бо покривають цю особу і в Кабміні (міністр транспорту Червошенко — заступник Равиновича у «єврейських справах»), і в МВС (заступник міністра Москаленко — давній спільник Равиновича у провокаційній справі «Сільських вистей»), і в Держкомнації (в.о. голови Воронін — давній прислужник цього злочинного шизофреніка), і в парламенті (де багато депутатів на кшталт одіозного Фельдмана), і в Генпрокуратурі, де керівні посади обіймають його «одновірці».

А страждає від одного патологічного провокатора й аморального негідника вся країна, оскільки Равинович свою маячню про український «антисемітизм» поширює на весь світ, а ось про спростування цих своїх паскудств завжди мовчить. Надія лише на Міністерство охорони здоров'я України, яке, можливо, врешті-решт дасть постійну прописку своєму пацієнтові там, де він і має бути — у психіатричній лікарні.

За повідомленнями ЗМІ

Відкритий лист

ЦЕ НЕ ОЗНАКА ПЛЮРАЛІЗМУ

Великий резонанс в українських ЗМІ викликала проведена в Міжрегіональній Академії управління персоналом конференція, присвячена загрозі сіонізму. Усі видання та інтернет-сайти відреагували однонамірно, як за бжегневських часів. Усі надрукували один і той самий матеріал з одними й тими самими помилками. Чи варто було знищувати радянську владу? Це, щоправда, спрощує відповідь.

«Коричнева тінь лягла на помаранчеву Україну», — поетично проголошує «Сила народу». Однак коричневий відтінок був з самого початку в помаранчевій революції, а не в конференції проти сіонізму. «Обозреватель» та інші видання називають конференцію «расистським шабашем». Однак саме сіонізм — це расизм, як ухвалила Генеральна Асамблея ООН і Всесвітній форум у Дурбані. Расизм призводить до того, що «вибухають будинки, проливається кров», пише цей сайт. Проте будинки вибухають і проливається кров у Палестині. До цього призводить сіонізм, і тому з ним необхідно боротися.

Усі сайти повідомили: «Говорили тут здебільшого арабською». А це вже не просто брехня, а расистська брехня. Два виступи арабською — не так вже й багато. Схоже, вам будьяка неукраїнська мова — все одно що арабська. Особливу увагу українських ЗМІ звернули на Девида Дюка. Ви пишете: «У президії конференції найпоширеніше місце займає глава Всесвітньої організації ку-клукс-клану Девід Дюк, якого судили за расизм у США». Що не слово — то брехня. Правда лише в тому, що Дюк був головою районного відділення КKK тридцять років тому, коли йому було 20 років. Тоді, коли ваші власники були керівниками районних комсомольських організацій, якщо не банд. Однак що було, те минуло. Місце Дюка було там не «найпоширенішим», а досить рядовим. У США його судили за вигадану несплату податків, а не за расизм. І чого так зосереджувати свою увагу на одному учаснику? Якби на єврейській всеукраїнській конференції виступив Аріель Зарнон, написали б: найпоширеніше місце займав кат Кібіс, Сабрі і Шатілі, якого судили за воєнні злочини? Дуже в цьому сумніваюся.

Ви пишете: «Істичні оратори закликали... де-

портувати цілий народ з України». Однак саме сіоністи закликають євреїв самодепортуватися з України, антисіоністи ж закликають їх залишатися вдома, в Україні.

Ви запекло захищаєте ображеного виступаючого Вадима Рабиновича. Однак ось що я сказав на цій конференції:

«Назва конференції «Сіонізм як загроза світу» може здатися перебільшенням. Мені багато хто говорив про це. Близькохвилинна проблема — так, але загроза всьому світу? Я був би втішений, якби сіонізм був лише локальною проблемою. Та не вдається. Гуляючи старим Єрусалимом, я в серці міста побачив великий, у людський зріст семи-свічник з чистого литого золота, що важить не один десяток кілограмів, а отже, й коштує не одну сотню тисяч доларів. Це була жертва українського громадянина Вадима Рабиновича. Кепсько, що з біди України викачують гроші, такі потрібні українцям, до багатих країн. Однак ідентичність це гірша: семи-свічник Рабинович пожертвував не у фонд озеленення Єрусалиму, а подарував найбільш екстремістській і фундаменталістській єврейській організації, яка проголосила на своїх прапорах мету — руйнувати єрусалимські мечеті й будувати замість них іудейські храми. Цей семи-свічник призначений стояти на руїнах мечетей. З тим самим успіхом Рабинович міг би подарувати шикарний надмогильний пам'ятник живій людині, адже його семи-свічник — це надгробний пам'ятник мільйонам живих, бо руйнування мечетей призведе до страшної війни, яка охопить Близький Схід, а згодом і весь світ. Тому сіонізм — справді небезпечна загроза світу.

Насправді ж на конференції були представлені різні, часто полярні думки. Виступали прихильники й опоненти помаранчевої влади, комуністи і націоналісти, араби і росіяни, євреї й українці, іранці й американці. Це була конференція, а не з'їзд партії. З кимось можна було погодитися, з кимось — посперечатися. Однак бажання зачесати всіх під одну гребінець — це не ознака плюралістичної сучасної преси.

Ізраїль ШАМІР, публіцист, Яффа

Ізраїль

Ова!

ПІСКУН СТОЯВ НА КОЛІНАХ ПЕРЕД ПІНЧУКОМ?

Піскун став на коліна перед Пінчуком, аби його призначили Генпрокурором. Правдивості цього ми не можемо стверджувати. Позаяк ця інформація належить анонімному джерелу, ми подамо її без коментарів і в оригіналі.

Дотепер більшість експертів і політологів губляться в здогадах — яким чином ця людина із заплямованою численними скандалами репутацією зуміла повернутися у крісло Генерального прокурора. А вже 2003 року його звідти з ганьбою викинули. До рук українських журналістів потрапив документ, який підтверджує слова народного депутата. Документ, який, можливо, розкриє таємницю призначення Піскуна на посаду Генпрокурора і розкриє таємницю багатьох подій, які нині відбуваються в Україні. Пропонуємо роздрукувати телефонні розмови абонентів, голоси яких нагадують Генерального прокурора Святослава Піскуна і українського бізнесмена Віктора Пінчука.

9 грудня 2004 року «Абонент 1 і Абонент 2» — собеседники, по голосу нагадують Генерального прокурора Святослава Піскуна і українського бізнесмена Віктора Пінчука.

Абонент 1 — Алло.
Абонент 2 — Привіт. Ми читаємо тут о торжестве правосудия.

Абонент 1 — Спасибо. Витька, я уже хотел тебя искать.

Абонент 2 — Я не сомневался. Думаю, почему он меня еще не ищет.

Абонент 1 — Я хотел. Мне вот-вот позвонили. Поехал Витя Медведчук туда.

Абонент 2 — Я знаю.
Абонент 1 — И он его «укатывает», что надо апелляцию подавать.

Абонент 2 — Я думал, а чего он не звонит? Чего Піскупен еще не звонит? Думаю, сам позвоню ему.

Абонент 1 — Нет. Я только узнал. Я думал, что там согласованный во-

прос.

Абонент 2 — А что вчера нельзя было? Я еще вчера знал, что это дело готовится. Думаю, чего он не звонит?

Абонент 1 — Витя, Юля (?) переговорила с Таней. Все было ясно. Зачем этот телефонный разговор? Перед судом разговор завтра в интернете, и мы с тобой оба сидим, читаем, беремся за голову.

Абонент 2 — Я понимаю... нельзя?

Абонент 1 — Ты видел, что у меня вчера было? Ты не видел. Я вчера в парламенте, потом договоры эти бегаю... Витя, меня просто закалили. Я уже жалею, что в это ввязался. Слушай, есть серьезный вопрос. Да, апелляцию они могут отбить: там у Вити эти Задорожные — зам, это его человек. Но кассация все равно будет наша — Верховный Суд.

Нужно это Даниловичу второй раз? Значит, пусть идет на это.

Абонент 2 — Абсолютно не нужно.

Абонент 1 — Витенька, я тебя умоляю, на колених прошу, и все мое, ты знаешь что... Едь туда и возьми этот вопрос в руки. Пусть не делает он это. Он его специально дальше загоняет. Ну, согласовано со всеми. Или прилетит Кармазин, или прилетит Потембенко, или прилетит Стретович. Выбирай. Если я хуже этих троих...

Абонент 2 — Я чего позвонил. Я то просто счастлив. Я, когда вчера понял, был счастлив. Жалко, что мы не переговорили вчера. Я сегодня утром там уже был, но этот вопрос не подымал.

Абонент 1 — Витя, надо немедленно ехать. Просто немедленно. Почему? Там написано в решении суда, что с девятико числа за «невыполнения решения суда» статья. Она маленькая — штраф, но все равно статья. И он через десять дней не будет Президентом. Но зачем ему это надо? Он же под уголовную статью его опять подсовывают! Он ему говорит, что давай апелляция. Какая апелляция? Там написано «немедленно» выполнения». А потом подавай апелляция.

Абонент 2 — Я понял. **Абонент 1** — Ну, не дадим мы... Во-первых, Даниловича уже не будет, когда Апелляционный суд будет рассматривать. Это через десять дней.

Абонент 2 — Конечно. **Абонент 1** — Он меня не принимает. Я ему уже два раза звонил.

Абонент 2 — Ему, может, и не докладывали.

Абонент 1 — Витя, я тебя прошу раз в жизни...

Абонент 2 — О! Ничего вы у меня не просите. Я вас прошу, я вам позвонил.

Абонент 1 — Я же не знал. Мне сказали: «Жди, будет подписан указ, пойдешь к Президенту». Я жду. Мне позвонил Медведчук: «Быстрее всего, будет указ». Я себе сижу и жду. Он поехал готовить указ. Мне звонят из Администрации Президента: «Быстрее всего, что сегодня будет указ». Говорю: «Хорошо». Сижу, жду. Потом мне говорят, что он звонит в Апелляционный суд и укачивает, можно ли отменить. Я понял. Его же катают, ну, очередной раз.

Абонент 2 — Кто? Витя?

Абонент 1 — Да, в Апелляционный суд звонит и советует. А мне уже оттуда звонят.

Абонент 2 — Я понял. **Абонент 1** — Ну, не дадим мы... Во-первых, Даниловича уже не будет, когда Апелляционный суд будет рассматривать. Это через десять дней.

Абонент 2 — Я понял. **Абонент 1** — То есть

Абонент 2 — Я понял. Ладно. Я перезвоню. Буду заниматься.

Абонент 1 — Витя — 2031999.

Абонент 2 — Видите, нашли вас мои секретари?

Абонент 1 — Да. Слушай, возьми с Ленкой поедьте.

Абонент 2 — Целую.

Абонент 1 — Витя, я общался с теми ребятами, которые сегодня не против чтобы я стал — из команды Виктора Андреевича. Я тебе скажу, что они ставят такие задачи перед Генеральной прокуратурой и перед Верховным судом, что я уже думаю, может, мне оно и не надо? Понимаешь, о чем я говорю? Но я думаю, что эти задачи будут четко исполнять господин Кармазин с отмороченной рожей. И будет каждый день по телевизору рассказывать, что он делает в этом направлении и кто враги государства. Правильно я мыслю?

Абонент 2 — Мысли правильные.

Абонент 1 — Ну, надо, Витя. Тот его опять в очередной раз развел...

Абонент 2 — Ну, не делайте из меня идиота. Я вас умоляю.

Абонент 1 — Извини, пожалуйста.

Абонент 2 — Против нас задачи не ставятся, которые вы будете выполнять?

Абонент 1 — Даже, если будут ставиться, их никто делать... Ну, ладно. Чего мы сейчас?

Абонент 2 — Мы же за державу? Чтобы все было по закону.

Абонент 1 — Да. Витя, что я тебе объясняю, если ты давно знаешь внутреннее...

Абонент 2 — Но мы то с вами давно уже?..

Абонент 1 — Да, но это надо сейчас...

Абонент 2 — Бл.., что ты меня за тупого держишь?

З розмови можна зробити висновок, що С.Піскун мобілізував усі можливості для вирішення на всіх рівнях питання свого відновлення на посаді — через довірених і високопоставлених людей, через тиск на суд.

Чого лише варту фраза: «...Витенька, я тебе умоляю, на колених прошу. І все моє, ти знаєш, хто...»

Співрозмовник, голос якого нагадує Генерального прокурора Піскупену, у розмові відверто заявляє про свою готовність виконувати «замовлення» і усувати «ворогів народу», аби тільки залишитися на посаді. А також обіцяє своєму співрозмовнику: якщо перед ним ставитимуть завдання, він їх не виконуватиме. Так би мовити, дожджу «вашим, і нашим».

Єдине, про що забув Генеральний прокурор України, то це про постулат: Закон над усе. Хотілося б зрозуміти, якими мотивами керується нині Президент України Віктор Ющенко, який залишив його на посаді.

За матеріалами сайту Компротат. Ру

Журналістське розслідування

(Продовження.
Початок у номері 24
(123))

ФБР США ідентифікувало мінімум десять важливих спільників С.Могилевича і пов'язаних з ними компаній, які активно діють в Україні: Сергій Максимов («Ва-банк»), Ігор Ткаченко (прізвисько Череп, лідер київського організованого злочинного угруповання, який входить до так званої «золотої сімки» київських злочинних лідерів), Бахтанг Уберія (Бахадир, Бахадир), Станіслав Ніколаєв, Володимир Бременко (IBM Magnex Inc.), Ігор Плужников («Балчуг ЛТД», Фонд ділового співробітництва «Україна»), Іскандер Керімов (прізвисько Татарин, лідер київського злочинного угруповання), Євген Імас (Альянс-кредит-банк), Семен Яхимович (1977 року був засуджений разом з С.Могилевичем, нині представник С.Могилевича в Україні, очолює злочинне угруповання, яке «контролює» Київський залізничний вокзал), Олександр Пресман та ін.

У підготовці цього звіту ФБР США використовувало інформацію з різних джерел, зокрема отриману від правоохоронних служб — таких, як Чеська служба внутрішньої безпеки, Чеська федеральна кримінальна поліція, Угорська національна поліція, Служба безпеки України.

Зокрема, за даними СБУ (часів першої «ходки» на посаду голови української спецслужби Володимира Радченка), наданими ФБР США, «Організація Семена Могилевича діє в Україні з дозволу місцевих злочинних груп... Організоване злочинне угруповання на чолі з Ігорем Фадеевим (прізвисько Москва) діє як посередник між Могилевичем і місцевими злочинними угрупованнями в Україні. Семен Могилевич повинен виплачувати Фадееву, група якого налічує близько 150 осіб, значну частину своїх прибутків. Група Фадеева має зв'язки в Ізраїлі, Канаді, Німеччині, Чехії, Словаччині...».

«Відповідно до інформації СБУ, ще одна особа з родини Берковичів (у звіті ФБР члени цієї родини фігурують як спільники Могилевича) проживає у Празі і працює там у ресторані — нічному клубі «У голубу». Могилевич продає цей заклад, який до реїду чеської міліції 31.05.95 був місцем потаємних підлігальних Могилевича (у результаті цього рейду кілька спільників Могилевича було оголошено в Чехії персонами нон грата)»;

«...про Володимира Берковича не має жодної інформації в обліку арештів. СБУ повідомляє, що Беркович причетний у США до рекету і торгівлі наркотиками. Джерело відділу ФБР в Лос-Анджелесі стверджує, що Беркович організовує вбивства на замовлення, завозить «бойовики» з Росії під виглядом туристів, забезпечує їх зброєю і відповідає за їхнє повернення до Росії»;

«СБУ ідентифікувала Лазаря Берковича як одного з родичів Семена Могилевича, який проживає у Нью-Йорку. СБУ повідомляє, що Лазарь Беркович — менеджер компанії «Нью-Йорк менеджмент» і директор «Інтернешнл кемікл компанії». До при-

їзду в Нью-Йорк (США) він проживав у Італії, де очолював російську організовану злочинність. СБУ заявляє про його причетність до незаконної торгівлі антикваріатом, убивств і крадіжок. 1978 року Лазаря Берковича під час збройного протистояння його людей з конкуруючою італійською злочинною групою було поранено. Він втік від представників італійської влади і переїхав до США»;

«Бахтанг Уберія подорожував у США, оскільки «має справи у нафтогазовому бізнесі». Однак СБУ має підозри, що він відвідував США задля

20.07.78 районний народний суд Радявського району Києва засудив Рудавського за ст.140 ч.2 (крадіжка групою осіб особистою майна громадян) УК СРСР з конфіскацією майна під його першим прізвищем — Ткаченко. Отже, з прізвищем Рудавський він не вважався засудженим.

За нашими оперативними даними, раніше Рудавський очолював організоване злочинне угруповання в Києві, був відомий під прізвищем Різаний і особисто знайомий з відомим вам Могилевичем Семеном Юдовичем і його найближчим спільником

стверджують, що злочинні групи під керівництвом Вассермана причетні до незаконного перевезення зброї, радіоактивних матеріалів, цінностей і політичних убивств. Вони також пов'язані з такою індустрією, як проституція. Вассерман та важливий спільник Могилевича в Ізраїлі Анатолій Катрич — партнери у фірмі «Леман» (м.Прага);

«СБУ повідомила, що Віктора Найшуллера і Сергія Максимова, фінансового менеджера компанії «Балчуг», головного виконавчого директора угорської компанії Могилевича «Armi Co-Op» вби-

ваних обставин».

Семен Могилевич в інтерв'ю «Московському комсомольцю» 31.08.99: «Це мої друзі. У будь-якому разі — добрі знайомі. І принаймні ще кілька місяців тому вони були живими, щасливими і здоровими».

Довідка. У квітні 1999 року Максимова обрали одним з трьох співпрезидентів Єврейської конфедерації України. Ще двоє — Євген Червоненко (концерна «Орлан») і Юхим Звягільський (директор дональського орендного підприємства «Шахта ім.

ки вбиває своїх заручників. Натреновані ветеранами Афганської війни молоді бойовики цієї злочинної сім'ї добре відомі своїми звірствами. Заручників — а це зазвичай комерсанти, які відмовилися платити вимагачам, — ріжуть ножами, катують, калічать, щоб насамкінце буквально порізати на шматки. Ця бійня така жахлива, що приголошували навіть злочинні угруповання, які діяли у цій місцевості. Ці злочини скоює російське бандитське формування, яке упродовж шести років перетворилося у глобальний злочинний картель і яке поліція цілої низки країн називає Чорною мафією.

Тінювий лідер Чорної мафії — 54-річний єврей з України Семен Могилевич.

Захищений зв'язками високопоставлених офіційних осіб у службах безпеки багатьох країн, він створив високоструктуровану злочинну організацію на кшталт класичної американської мафіозної родини, де головну роль відіграє кривавий зв'язок: більшість з трьохсот головних осіб цієї організації — його близькі родичі, коханки або родичі через одруження. Організація має чітку вертикаль управління, де відібраних осіб призначають керувати певним видом діяльності, як от перевезення зброї чи проституція, тоді як інші члени організації відповідають за конкретні регіони. Неабиякий талант керівника, фінансові навички, талановиті спільники й широкі політичні зв'язки зробили Могилевича недосяжним для закону».

У своїй книжці Фридман детально зупиняється на шахрайських операціях з цінними паперами у Канаді і США американської компанії YBM Magnex International Inc. За даними автора, діяльність YBM поширюється і на Україну. Людина, яка оцінює свої статки в десять мільярдів доларів, не може обмежуватися лише однією компанією, навіть такою великою, як YBM. Прочитавши Фридмана, де йдеться про українську гілку бізнесу Могилевича: «95% (угорської) військової фірми. — Авт.) Armi Co-Op Могилевич придбав через свою компанію Arigon Ltd., яка у великих обсягах торгує з Україною, продає нафтопродукти Українській залізничній адміністрації. Що ж до YBM Magnex International Inc., то одна з найприбутковіших сфер діяльності цієї компанії — виробництво надлегких магнітів». Ця тема була основною в інтерв'ю глави СБУ Леоніда Деркача газеті «Дзеркало тижня» (№37, 18 — 24.09.99).

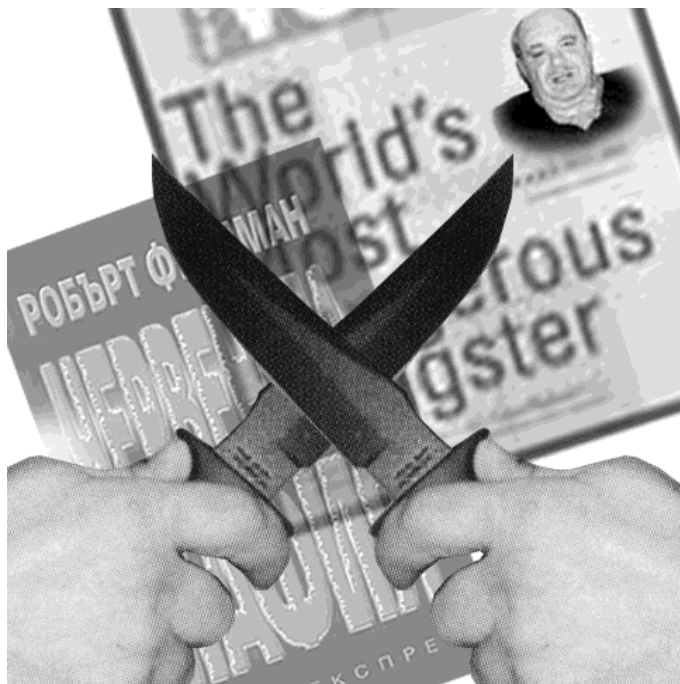
Залишається тільки здогадуватися, чому Леонід Деркач напередодні виходу в світ скандальної книжки Фридмана вирішив відкрито стати адвокатом мафіозії транснаціонального масштабу. Однак впевнено можна стверджувати: такі інтерв'ю з'являються не випадково.

У наступному номері спробуємо зіставити аргументи обвинувачення і захисту.

(Далі буде)

Олег ЄЛЬЦОВ,
www.cripo.com.ua

ЗЛОЧИННИ УГРУПОВАННЯ ТА ЇХНІ ЛІДЕРИ

Засідка»).

Керівник спецслужби — адвокат глави мафії

У США вийшла книжка «Чорна мафія: як російські бандити вдерлися в Америку» брэндового західного журналіста Роберта Фридмана, якого дехто вважає рупором спецслужб. Голова СБУ Леонід Деркач в інтерв'ю «Дзеркалу тижня» передбачив появу цього бестселера. Цікаво, чи міг Леонід Деркач не знати про махінації компанії Могилевича YBM, яка визнала висуnutí проти неї обвинувачення?

ДОВІДКА: 1998 року Федеральне бюро розслідувань США отримало інформацію про готовність Семена Могилевича заплатити 100.000 доларів США за вбивство Роберта Фридмана. Незадовго до цього Фридман опублікував у західній ЗМІ цікаву статтю про діяльність Семена Могилевича.

У книжці Фридмана «Чорна мафія» розповідається про діяльність у США найвпливовіших лідерів російської організованої злочинності: В'ячеслава Іванькова («наймогутніший російський бандит в Америці», засуджений за здирництво 1996 року), Моні Ельсона («найжорстокіший найманний убивця російської мафії», «хвалився, що особисто вбив 100 осіб», «один з найближчих спільників Могилевича з відмивання коштів індустрії проституції»), Євсея Агрона (убивця, «перший хрещений батько російської організованої злочинності в США», застрелений у Нью-Йорку 4.05.85), Семена Могилевича (за оцінками ЦРУ, «найнебезпечніший бандит у цілому світі»). Цитати з книжки Фридмана «Чорна мафія».

У десятому розділі своєї книжки Фридман так описує бандитські звичаї в організації, очолюваній Могилевичем.

«На околиці містечка Рікані, неподалік Праги, стоять дві вилли... Одна з найстрашніших у світі злочинних сімей по-дикуєсь-

зустрічі з давнім знайомим Могилевича — Монею Ельсоном. Останній — родом з Києва, лідер злочинного клану в Брукліні (Нью-Йорк). Уберія також зустрічався з добре відомим лідером мафії у Філадельфії (штат Пенсільванія) Олександром Руданським (прізвисько — Різаний);

ДОВІДКА. Підрозділ ГУР МО України отримали копію ще одного листа від 26.11.98 від головного управління боротьби з корупцією і оргзлочинністю СБУ на ім'я представника ФБР США в Україні. У цьому листі СБУ йдеться: «...Ткаченко Олександр Володимирович, 1957 року народження, родом з Києва, 1987 року після одруження з Рудавською Марією Володимирівною, 1962 року народження, змінив прізвище з Ткаченко на Рудавський. Зміна прізвища була викликана тим, що

Яхимовичем Семеном Давидовичем. Згадуваний Ігор Свірін (Кайсон) був керівником групи бойовиків у ОЗУ Рудавського.

Після переїзду Рудавського до США Свірін разом з бойовиками перейшов до угруповання жителя Києва Богатова Миколи Євгеновича, 1956 року народження (прізвисько — Кулець, раніше не раз засуджений), а згодом організував власне угруповання».

«Злодій у законі Валерій Сілагадзе близький до Семена Могилевича і В'ячеслава Іванькова. Українська служба безпеки кілька разів отримувала інформацію про зв'язки В.Сілагадзе і його злочинну діяльність в Україні»;

«В інформації СБУ зазначається, що Михайло Вассерман — киянин. Він відповідає за координацію діяльності організації Могилевича в Ціській республіці. Чеська служба внутрішньої безпеки і Служба безпеки України

то в жовтні 1993 року в Москві. Наразі ФБР США з'ясувала, що ця інформація не правдива».

Однак у звіті ФБР Могилевич обвинувачується у вбивстві непрямо: «Семен Могилевич має частку у двох фірмах в Угорщині: Magnex 2000 R — виготовлення магнітів, Diger General Machine Works, яка виготовляє реміні для артилерії, вогнестрільне обладнання і будівельну суміш. Угорську фірму Armi Co-Op створили 1991 року невідомі особи, щоб полегшити придбання Могилевичем згаданих вище фірм. (Громадянин Росії Олексій Максимов був генеральним директором фірми Armi Co-Op). Лондонська філія Banque Francaise de Lorean фінансувала придбання фірми Deger, позичивши 3,8 млн доларів. (Позичку було дано за порукою Віктора Найшуллера). Найшуллера і Максимова було позв'язано вбито 1993 року в Москві за нез'ясо-

Олександр Яременко:

ПЕРСОНАЛ на гостиниці

«МУЗИКА, ПОЕЗІЯ, СПОРТ У МЕНІ НЕРОЗРИВНІ»

— Є вислів: хто не падав, той не підніметься. Люди, які чогось досягли, на шляху до успіху проходять певні етапи. Доля нас випробовує, і що вище вона хоче людину піднести, то вище перешкоди. Їх доводиться долати, падати, переосмислювати власні дії і знову підійматися. Є два шляхи: або вгору, або вниз. Якоюсь мить я для себе зрозумів: тобі тільки здається, що стоїш на місці, насправді ж повільно опускаєшся...

— Олександр, в долю віриш?

— Вірю. Однак вважаю, що на неї можна впливати.

— Як ставишся до релігії, церкви?

— Вірю в розумне начало. Молюся як християнин, хоча до церкви щонеділі не ходжу. Коли маєш Бога в душі, з Ним можеш спілкуватися без посередників.

— Назва диска «Я поднимусь» стосується твого, так би мовити, «нового» ампула співака?

— Насправді я співаю давно, ще зі шкільної самодіяльності. Були спроби самореалізації на початку 1990-х (співав дуетом з Тасю Повалій), і згодом також виходив на сцену. Проте тільки тепер, коли мені за сорок, дав собі чітку установку: зараз або ніколи. Цього року вирішив узятися за себе серйозно.

— Рівнобіжно з іншими проектами?

— Звісна річ. Проекти нашого продюсерського центру — це групи «SMS», «Клякси», співак Прохор Громов...

— Творча діяльність — справа непростя?

— Щодо цього якимось народився жартівливий експромт:

Нелегко творческий процесс,
И не было ни дня,
Когда б не слал я «SMS»,

Пісні Олександра Яременка в авторському виконанні, які прозвучали у столичному Центральному будинку офіцерів на святкуванні чергової річниці Міжнародної благодійної організації «Комітет сприяння правоохоронним органам України», багатьом учасникам і гостям припали до душі. Цей митець, відомий у шоу-бізнесі насамперед як продюсер, «рантом» вийшов на сцену й рішуче заявив, що він підніметься (назва музичного компакт-диску 2005 року «Я поднимусь»). А чи доводилося йому падати? З цього запитання почалася наша бесіда в затишному офісі Продюсерського центру Олександра Яременка поблизу Хрещатика

а «SMS» — меня...

— Прочитаю і я «прикольный» віршик Миколи Сомы «Студентська шедерість». Цей жарт запам'ятався зі студентських років, коли сам поет повеселив був аудиторію на факультеті журналістики:

На штаних самі заплаши
І чоботи всі почовгає,
Кому б його дуло дати,
Бо більше нема нічого.

Ось таке студентське ретро... У тебе, напевно, також збереглося щось «з ранньої творчості»?

— Є кілька рядків, які подобаються друзям:

Если вдруг оделася
Если ты от безделья
мучишься,
Ты держи при себе дурака —
С дураком никогда не соскучишься.

Думка (без жартів) «есемеско» Тані й Лани.

Таня: «Наші пісні не характерні для сучасної

української поезії. Їх пише для нас Олександр Яременко, який багато працює з шансоном. Тому в наших піснях завжди є смисл і поезія. А такі пісні, як «Закохана в осінь» сподобаться не лише молоді, а й людям старшого віку».

Лана: «У текстах наших пісень є претензія на поезію. До того ж добро, здорова претензія. Зазвичай поп-музика пишуть нині лише для ніг. Це нормально — коли люди танцюють, їм не хочеться виникати в суть пісні. Голова в цей час має відпочивати. А пісні нашої групи можна ще й слухати просто вдома, сидючи на дивані».

Олександр Яременко був продюсером Асії Ахат, у доробку має твори, які виконують найвідоміші вітчизняні

й російські вокалісти. Хоч як дивно, він не вважає себе професіональним композитором, співаком, поетом:

— Для мене це не так робота, як місія. Це спосіб життя. Музика, поезія, спорт для мене — єдине ціле, бо в усьому цьому знаходжу інтерес і різноманітність. І в самій музиці люблю різноманітність

Прес-досьє

«Здобувши інженерну освіту в Київському політехнічному інституті, кар'єру починав начальником відділу підводного зарукування унікального Київського об'єкта. Однак він (Олександр Яременко. — С.Ш.) не заруковався, навіть не підводний диверсант, хоча володів небезпечним мистецтвом підводника-підводника» (журнал «Камуфляж»).

— Від шансону до джазу, а мимохідь «чипляю» рок, поп... І у спорті займався багатьма видами — від ігрових до боксу та східних единоборств.

— Читав, що маєш два звання майстра, два — кандидата в майстри і з десяток перших розрядів з

різних видів спорту.

— Коли навчався в інституті, був одночасно в кількох збірних командах, виїздив на всесоюзні, республіканські змагання. Займався волейболом, веслуванням, дзю-до...

— ...і майже професійно — карате?

— Був такий факт у біографії. Працював інструктором з рукопашного бою, за договором тренував напередодні Олімпіади-80 антитерористичні групи захоплення в аеропорту «Бориспіль».

— Олександр, спортивний гарт якийсь впливає на творчість?

— На творчість усе накладає відбиток. У 15 років я писав вірші — романтичні та гумористичні. Рано захопився Висоцьким, класу з п'ятою. А до того вже трохи опанував скрипку, грав на трубі, та коли сусіди почали протестувати — взяв у руки гітару. Вітлоді, як то кажуть, пішло-поїхало: шкільні вечори, конкурси, вокально-інструментальні ансамблі, Укрконцерт... Познайомився з Ігорем Ліхтурою. Він на барабанах грав, я в ан-

самблі солював — у ресторани готелю «Русь».

Відтак — комерційна діяльність, на початку 90-х працював у серйозному бізнесі. Устиг навіть мільйонером стати (згодом, щоправда, витримав важкий удар долі, пережив втрату капіталів. — С.Ш.). Були плани створити велику інфраструктуру зі студіями теле- і звукозапису, знімати кліпи, робити фільми...

— І нині ти на цьому шляху?

— Іду, як кажуть англійці, step by step. Свого часу створив продюсерський центр, він з 1997-го базувався у Спільні композиторів. Ми зняли фільм «Бери шинель», у якому зірки української естради співали про війну, про подвиг солдата. (Цей багатосерійний фільм транслювався на телебаченні.)

— З твоєю піснею пов'язані перші успіхи Таїсії Повалій на престижних конкурсах. Не шкодуєте за «розданими» хітами?

— Пісню «Панно кохання», справді, писав для себе. Аранжування зробив Анатолій Карпенко. Згодом я поїхав працювати на Кіпр. Якось Ігор Ліхтура зателефонував мені: «Можна, ми заберемо цю пісню? Микола Бровченко напише український текст, Тая співатиме». І потім вона справді чудово виступила на конкурсі імені Володимира Івасюка, перемогла на «Слов'янському базарі». Про що тут шкодувати? Ніколи не можна передбачити долю пісні. У Повалій вона стала хітом.

— На Кіпрі за Києвом не сумував?

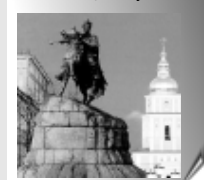
— Київ — це моє місто. Я народився на Печерську, жив на Сирці, у Пасажі, на Чокотівці. Столицю, особливо її стару частину, знав до підворотні. Тут у мене завжди було і є багато друзів. Іншого міста, в якому почувався б так добре, не знаю. Дуже люблю Гідропарк, часто там тренуюся, пла-

22 червня 1941 року о 3 годині 15 хвилин без попередження, порушення радянсько-німецький пакт про ненапад від 1939 року. Німеччина почала війну проти Радянського Союзу.

23 червня 1888 року в Києві відкрито пам'ятник Богдану Хмельницькому.

23 червня 1917 року Комітет (Мала Рада) Центральної Ради ухвалив текст Першого універсалу до українського народу, який проголошував автономію України у складі Росії, а Центральна Рада перенесла на себе державні функції.

24 червня 1934 року столицю України перенесли з Харкова до Києва.

25 червня 1900 року народився український письменник Юрій Смолич.

26 червня 1940 року Указом Президії Верховної Ради СРСР запроваджено восьмигодинний робочий день, семиденний робочий тиждень і кримінальну відповідальність за запізнення на роботу більш як на 21 хвилину.

27 червня 1709 року в бою проти російських військ під Полтавою зазнали поразки війська шведського короля Карла XII. Іван Мазепа, який виступив союзником шведів, змушений був шукати захисту в Туреччині й невдовзі помер у селі Варниці під Бендерами.

✓ Незабаром

«ПІСНЯ БУДЕ ПОМІЖ НАС»

фестиваль з такою назвою відбудеться з 10 — 14 липня в Чернівцях. Він збере шанувальників вітчизняного пісенного мистецтва з усіх кутків України і з-за кордону. У його рамках буде проведено десятий — ювілейний — Міжнародний конкурс молодих виконавців популярної естрадної пісні імені Володимира Івасюка. Запрошуємо обдарованих співаків узяти участь у конкурсних змаганнях.

Довідки за телефонами (044) 486 64 93; 247 23 04

ПЕРСОНАЛ
№25-26

Наш передплатний індекс — 06896

АКЦІЮ ПРОДОВЖЕНО!

**Передплати газету
«Персонал Плюс» і виграй:
телевізор, DVD програвач, аудіомагнітофон**

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 06896

Крок перший.

До 15 липня 2005 р., передплати газету «Персонал Плюс» до кінця 2005 року, але не менш ніж на 5 місяців. Передплату можна оформити в будь-якому відділенні зв'язку «Укрпошта» або в передплатному агентстві.

Крок другий.

До 15 липня 2005 року надіслати копію передплатної квитанції. Наша адреса: 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2 (для відділу реалізації). Тел./факс: (044) 490-95-18, тел.: (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково вказати контактний номер телефону та зробити позначку «Акція».

Крок третій.

Для отримання призу необхідно пред'явити оригінал сплаченої передплатної квитанції на газету «Персонал Плюс», паспорт та ідентифікаційний код.

Додаткова інформація:

В акції беруть участь громадяни України не молодше 18 років, за винятком передплатників, які передплатили газету до початку проведення акції (термін проведення акції червень—липень 2005 р.). Розіграш відбудеться 2 вересня 2005 р. в МАУП. Результати розіграшу будуть опубліковані в газеті «Персонал Плюс» № 36 від 7 вересня 2005 р.

ВИ ЩЕ МАЄТЕ ШАНС СТАТИ ПЕРЕМОЖЦЕМ ТА ОТРИМАТИ ЦІННІ ПРИЗИ!!!

Цього навчають у МАУП

ПОЄДНАННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ: СОЦІАЛЬНИЙ ПЕДАГОГ І ПРАКТИЧНИЙ ПСИХОЛОГ

У наш час бурхливих змін динамічні, соціально-економічні і морально-психологічні процеси зумовлюють посилення уваги до проблем формування особистості та міжособистісних стосунків у різних соціальних структурах. Суспільні процеси впливають на виробничу, інтелектуальну, навчальну та іншу діяльність людини, її індивідуальне життя. Особливого значення набувають проблеми реформування системи освіти в Україні. Зміни у процесі навчання потребують нових підходів до освіти учнів і нових систем оцінювання знань. Усе це ставить нові завдання перед педагогами.

Сучасний вчитель повинен не лише добре знати свій предмет, а й бути здатним створити таку атмосферу, щоб учень прагнув засвоїти новий матеріал. Тобто, крім фахової підготовки, вчитель повинен бути й психологом.

Серед широкого спектра спеціальностей в Міжрегіональній Академії управління персоналом можна виокремити «Соціальну педагогіку» зі спеціалізацією «Соціальна педагогіка та практична психологія».

Інноваційний курс лекцій присвячено дослідженню найактуальніших

проблем сучасної соціально-педагогічної теорії та практики. Студенти вивчають загальну та соціальну психологію і педагогіку, вікову та педагогічну пси-

технології сучасної європейської освіти.

Випускники Інституту, які отримали спеціальність «Соціальна педагогіка», можуть працювати **вчителями, психологами, менеджерами.**

Ця пропозиція може бути особливо цікавою для людей, які вже працюють педагогами. На базі педагогічної освіти можна заочно отримати другу вищу освіту за спеціалізацією «Соціальний педагог і практичний психолог». Термін навчання — десять місяців. Особливості організації навчального процесу в Академії, висококваліфікований викладацький склад, а отже, і якісне викладання дисциплін — запорука високого професійного рівня та успішності випускників на ринку праці.

Соціальний педагог може працювати в державних установах, психолого-педагогічних центрах, соціальних службах. Соціальні педагоги — практичні психологи сприяють забезпеченню психічного здоров'я народу, зростанню самосвідомості суспільства, втіленню засад гуманізму і демократії в наше життя.

хологію, загальну психодіагностику, соціальну політику, педагогіку творчості.

Щоб підвищити рівень підготовки студентів, майбутніх фахівців у галузі соціальної педагогіки, Академія плідно співпрацює з українськими та міжнародними інституціями, обмінюється з ними науковими, навчально-методичними матеріалами в галузі соціально-педагогічної науки. Така співпраця дає можливість досконало вивчити новітні методику і

Актуально!

ДІАЛОГ ЦИВІЛІЗАЦІЙ ОТРИМАЄ НОВІ ПЕРСПЕКТИВИ В ООН

Президенту МАУП лавою Георгію ЩОКІНУ

Шановний пане Щокін! Маю за честь довести до відома, що на прохання Ісламської Республіки Іран Генеральна Асамблея ООН 2001 року затвердила всевітній регламент Діалогу між цивілізаціями та його практичну програму за № А/RES/56/6. У цій резолюції від усіх держав, державних і недержавних організацій, громадських інститутів вимагалася практична реалізація відповідних шляхів і засобів на національному, регіональному та міжнародному рівнях задля зміцнення ідеї між цивілі-

заціями. Крім того, вимагалася, щоб Генеральний секретар ООН 2005 року, напередодні проведення сесії Генеральної Асамблеї, надав звіт про виконавчі положення щодо зміцнення ідеї Діалогу між цивілізаціями.

Ісламська Республіка Іран, як основоположник та головний носій цієї ідеї, відіграє ключову й активну роль у підготовці доповіді Генерального секретаря. У зв'язку з цим Посольство буде вдячним за розпорядження направити до кінця червня поточного року звіт про проведення Четвертої конференції на тему діалогу між

цивілізаціями у Вашій Академії через Міністерство закордонних справ України або безпосередньо на адресу Секретаріату ООН: ECOSOC AND INTERORGANIZATIONAL COOPERATION BRANCH, DEPT. OF ECOSOC FAX No: 001-212-963-7454,

а копії цього звіту — на електронну адресу Представництва Ісламської Республіки Іран в ООН: missionofiran@un.org.

**Бахман Тахершн
МОБАРАКЕ,
Посол Ісламської
Республіки Іран**

Щойно з друку

ВІЗУАЛЬНА ПСИХОДІАГНОСТИКА КОРДОНІВ НЕ МАЄ

Навчально-методичний посібник Георгія Щокіна «Візуальна психодіагностика: пізнання людей за їхньою зовнішністю і поведінкою» вже не перший рік користується великою популярністю не лише серед фахівців, а й серед широкого загалу читачів на всіх теренах колишнього Союзу. Адже автор у зрозумілій навіть для нефахівця формі розповідає про те, що справді цікавить читача, ознайомлює з основними методами вивчення людини за її зовнішністю та поведінкою, пропонує рекомендації, різноманітні

тест-ігри і конкретні психологічні методики, завдяки яким можна осягти справжню сутність людини.

До того ж положення різних давніх учень про людину подано з урахуванням результатів сучасних наукових спостережень. Тож не дивно, що цією науковою працею зацікавилися і за кордоном.

Віднедавна ознайомитися з книжкою, знайти корисне і цікаве для себе можуть і болгари. Такий подарунок їм зробило болгарське видавництво «Фабер», де й побачила

світ книжка Георгія Щокіна. Утім, схоже, це лише початок «закордонного» життя цієї праці.

Конкурси

ВІТАЄМО З ПЕРЕМОГОЮ!

Команду з міжнародного гуманітарного права Міжрегіональної Академії управління персоналом у складі Манаків Катерини, Перепелиці Наталі, Тулякова Сергія (див. на знімку), а також їхнього керівника, старшого викладача кафедри Міжнародного права та порівняльного правознавства Ларису Савчук, які посіли третє місце в національному конкурсі з міжнародного гуманітарного права серед юридичних факультетів вищих навчальних закладів.

Філії

ТРИВАЄ АТЕСТАЦІЯ ЗНАНЬ

У Тираспольській філії Міжрегіональної Академії управління персоналом почалася підсумкова дер-

жавна атестація студентів — бакалаврів обліку й аудиту та бакалаврів менеджменту. Викладачі

відзначили неабиякий рівень підготовки випускників, які отримали чудові професійні знання з обраної спеціальності.

УВАГА! АКЦІЯ!

Передплати журнал
„ПЕРСОНАЛ“
та отримай
гарантований ПРИЗ!

Умови акції:

Крок перший

Від квітня до червня 2005 року передплати журнал „Персонал“ до кінця 2005 року, але не менш як на 6 місяців. Передплату можна оформити в будь-якому передплатному агентстві або

у відділеннях зв'язку „Укрпошта“.

Крок другий

До 15 червня 2005 року надішли копію передплатної квитанції до редакції.

Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фро-

метівська, 2 (відділ реалізації).

Тел./факс: (044) 490-95-18, тел.: (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково зазнач контактний номер телефону та зроби поштову пошту „Приз“.

Крок третій

Призи буде надіслано поштою до 15 вересня 2005 року

Приз також можна отримати в редакції до 1 вересня 2005 року. При собі мати оригінал сплаченої передплатної квитанції на журнал „Персонал“.

Адреса редакції: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, корпус 18, кімн. 19 (відділ реалізації).

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 09881

"Черемош"
Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- однокімнатні (2-3-х місць) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- колиба (на 30 місць);
- сауна (на 40 місць);
- басейн;
- більярдний зал з кміном;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість:

- проживання від 80 грн. за добу;
- харчування (триразове) від 43 грн.

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м
В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

НАША АДРЕСА:
Івано-Франківська обл.,
м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

**МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)**
Академія є членом IV світової міжрегіональної асоціації керівників освіти і науки України

ОГЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВОЗНАВСТВО
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА/НІМЕЦЬКА МОВА)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

Державний дискус:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст першої категорії;
- магістр.

Забезпечення підручниками

Форми навчання: ДЕННА, ВЕЧІРНЯ, ЗАОЧНА, ДИСТАНЦІЙНА (у т.ч. за допомогою Internet-технологій).

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери.

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРІЧКУ

- * без застави
- * термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США).

Зараховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II—III курс, бакалавратів — на IV—V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47, 524-10-51
E-mail: iapm@iapm.edu.ua www.iapm.edu.ua

ДО УВАГИ АБІТУРІЄНТІВ!

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія "В"

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання: 2,5 – 3 місяці.

Форми навчання: Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи: 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20. (приймальна комісія Автошколи МАУП)
тел.: 527-94-44, 490-95-05
П/Р 26004300289901
В АКБ "ТАС-Комерцбанк", м. Київ, МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

НОВА ГАЗЕТА ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 91028

- Український погляд на події та явища суспільного життя
- Пошук і добір фактів, важливих для української справи
- Захист інтересів українства та української мови
- Українське трактування історії та соціології
- Національна ідея: держава вища за класи, нація вища за партії
- Релігія — для людини, Церква — для народу
- Національний солідаризм: всі українці брати

Державний комп'ютеризований реєстр "Укрпошта"

АБОНЕМЕНТ
За вільну Україну плюс
(національний видання)

На газету журналіст 91028 (код видання)

Кількість комплектів 1

На 2005 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
						X	X	X	X	X	X

Кому _____ (Прізвище, ініціали)

Куди _____ (поштовий індекс) _____ (адреса)

ДОСТАВЧОКА КАРТКА

На газету журналіст 91028 (код видання)

За вільну Україну плюс
(національний видання)

Вартість _____ періодичності _____ грн. _____ коп. Кількість комплектів 1

На 2005 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
						X	X	X	X	X	X

поштовий індекс _____ місто _____ сеп. _____ район _____ область _____ вулиця _____

код вулиці _____ буд. _____ корп. _____ кв. _____

Кому _____ (Прізвище, ініціали)

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія
управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
Україна 03039, Київ,
вул. Фрометівська, 2, МАУП,
«Персонал Плюс».
Тел.: (044) 490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua

Реєстраційне свідоцтво KB № 6562
від 1.10.2002
Підписано до друку 21.06.2005
Зам.
Наклад — 74 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція
періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персонал Плюс»
Юлія КОСИНСЬКА
Погляди авторів можуть не збігатися
з позицією редакції